

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 27th, 1963 — No. 614 — 19th YEAR OF PUBLICATION

BIJ HET HEENGAAN VAN DR. JAN SCHOUTEN

De stad Maassluis, onder de rook van Rotterdam, draagt de eer de geboorteplaats te zijn van tenminste twee invloedrijke en leidinggevende personen in Nederland. In 1837 werd Dr. Abraham Kuyper in Maassluis geboren en in 1883 was het Maassluis, dat de geboorteplaats werd van Dr. Johannes Schouten, die echter door iedereen Jan Schouten werd genoemd.

Maassluis heeft iets markants. Gelegen aan de drukke Waterweg is het toch het toonbeeld van kracht en bedrijvigheid en vooruitgang. Of deze twee mannen dit aan hun geboorteplaats te danken hadden valt moeilijk te zeggen, maar een feit is dat beiden gekenmerkt werden door openheid en kracht en voortvarendheid.

Iemand, die een bezoek aan Maassluis brengt, ondergaat haar invloed. Mensen, die met Kuyper in aanraking kwamen, voelden zich door deze vastberaden en toch ook weer zo nederige christen, geïnspireerd.

Kuyper is nu reeds vele jaren geleden gestorven. En nu is dan ook Jan Schouten van ons heengegaan. Van ons eveneens. Er zijn in onze kring hier in Canada velen, die Schouten gekend hebben en door hem zijn geïnspireerd. Een man, die door vriend en tegenstander werd hooggeacht om zijn stoerheid, openlijk en scherp denken. Het kost niet veel moeite hem in onze herinnering terug te roepen. Men kan hem gemakkelijk nog zien in politieke vergaderingen en op bondsdagen. Het was geen loos vuurwerk als Jan Schouten sprak, maar de vonken vlogen er wel af.

Sinds hij in 1956 zich uit het publieke politieke leven terugtrok (hij is daarna nog twee jaar lid geweest van de Raad van State) heeft men niet veel meer van hem gemerkt. Een langdurige ziekte is aan zijn verscheiden voorafgegaan.

Het is geen sentimenatliteit als we zeggen, dat deze man een leegte achterlaat. Hij had iets wat vooral jongemannen aanstak. Hij was een "self-made" man. Van de bloemisterij heeft hij zichzelf opgewerkt tot directeur van de Rotterdamse Boazbank en van de jongelingsvereniging is hij geklommen tot directeur van de Vereniging van Hoger Onderwijs op Gereformeerde Grondslag (Vrije Universiteit) en voorzitter van het Centraal Comitee van anti-revolutionaire kiesverenigingen. Een parlementarier "par excellence".

Toch denken wij hieraan niet in de eerste plaats, wanneer wij menen, dat Dr. Schouten een leegte heeft achtergelaten. Zeker, de Rotterdamse Boazbank heeft wel een andere directeur gekregen. En de directeurszetel van de V.U. is wel weer bezet en de kamerfractie van de A.R. partij heeft wel weer een nieuwe leider. Maar wij vragen ons af of de geest, die Dr. Schouten bezielde, nog levend is in Nederland — en onder ons. Verstaan wij de taal nog, die hij sprak? Wenkt het ideaal nog, dat hij ons jarenlang heeft voorgehouden?

Wij behoren tot die achterkomers, die nog nimmer een trip naar Nederland hebben gemaakt. Daarom moeten wij ons baseren op wat wij horen van anderen of op wat er te lezen valt. Maar dit is toch wel voldoende om een indruk te krijgen. Zo ligt er voor ons het maandblad "Tot Vrijheid Geroepen" (Juni 1963 nummer) waarin Ds. H. van der Laan een artikel schreef onder de titel "De situatie in de Gereformeerde Kerken". Zoals deze titel reeds aangeeft, gaat het de schrijver om de situatie in de gereformeerde kerken, maar uit wat hij schrijft blijkt wel, dat hij zich niet geheel beperkt tot kerkelijke zaken, maar een tekening geeft van de verdeeldheid in het denken van confessioneel-gereformeerd Nederland. Wij citeren een klein gedeelte uit de conclusie van dit artikel:

> "Onze conclusie is tenslotte, dat velen langzamerhand onze Kerken in een richting leiden, die afvoert van het bijbels karakter onzer Kerken, door hun oecumenische opvattingen, hun zendingsbeleid in het kader van de Internationale Zendingsraad, hun diakonaal streven in het raam van de Wereldhulpaktie, hun exegetische opvattingen, met name ten aanzien van de eerste hoofdstukken van Genesis, hun aansluiting aan het moderne denken en hun opvattingen omtrent de belijdenisgeschriften. Daarmede gaat gepaard een indifferentisme in de levenspraktijk van vele gereformeerden ten aanzien van de belijdenis en van de strijd tegen dwaling en leugen in een openheid ten opzichte van alles wat zich als christelijk aandient. Dit alles wordt verbonden met een cultuurvreugde, binnen het kader van het natuur-genadeschema, zodat men de radicaliteit van de zonde niet meer ziet in de wetenschap, de kunst en de ontspanningsmogelijkheden. Vandaar dat de oproep tot reformatie van heel het leven zo goed als niet meer klinkt . . ."

Als wij nu die laatste zin nog even herhalen: ". . . dat de oproep tot reformatie van heel het leven zo goed als niet meer klinkt . . ." en wij zien daarnaast in onze herinnering de markante figuur van Jan Schouten, dan vragen wij ons — niet geheel zonder zorg — af of er onder ons een vacuum, een ledigheid is ontstaan. Daarbij denken wij niet eens aan Nederland in de eerste plaats. Wij blijven liever wat dichter bij huis.

Of dan vroeger alles zo prachtig was? Och neen, dat weten wij allen wel beter. Maar het kan toch moeilijk worden ontkend, dat mannen als Jan Schouten ons in de dertiger en veertiger jaren hebben opgeroepen tot een paraatheid, die thans wel weggekwijnd schijnt te zijn.

Daar zijn misschien wel verklaringen voor. Wij leven in een eeuw van automatisatie en mechanisatie. Wij leven in de tijd van de massa. Het persoonlijk initiatief heeft niet veel kansen meer. Jan Schouten kon wel opklimmen van kwekersknecht tot bankdirecteur, maar het lijkt wel of vele van onze jongens die openingen niet meer binnen hun bereik zien. Wij leven in de tijd van de gemeenschap. Wij blijven bij elkaar en wij ontzien elkaar, om toch maar verwijdering te voorkomen. Wij willen niet opvallen. Wij willen alleen bekend staan als prettige mensen, die nergens en niemand aanstoot geven. Maar het is wel tijd, dat wij ons afvragen of God dit alles goed vindt. Wij leven toch voor Hem? Wij hebben ons bekwaamd in het aanpassen en invoegen, maar wij zouden er goed aan doen nauwkeurig na te gaan, of wij hierdoor kleurloos geworden zijn. En het gevolg is, dat wij zelf ten diepste geen voldoening vinden en onze jongens en meisjes geen houvast geven. Behalve dit, zulk een houding geeft niet alleen een onzeker, maar vrijwel helemaal geen geluid in de wereld. Wat weet de wereld van de implicaties van het Woord Gods indien wij in gebreke blijven, die implicaties te doen zien en toe te passen?

Schouten is van ons heengegaan. Het is gemakkelijk mooie woorden aan zijn nagedachtenis te wijden. Maar daar zou hij niet van gediend zijn. Hij had voor zijn sterven verzocht geen bekendheid te geven aan zijn overlijden, dan nadat hij begraven was. Het ging hem niet om Jan Schouten. Het ging hem om de trouw aan 't Woord. Een beter nagedachtenis is voor hem niet denkbaar, dan dat wij ons opnieuw wijden aan de dienst van God. En wij zouden dit nader willen omschrijven met hetgeen Ds. Van der Laan in zijn bovenaangehaald artikel schreef:

> "We moeten ons weer gaan baseren op het volle Woord van God en dit niet verwaarlozen of door onze exegetische regels van zijn kracht beroven. Wij moeten antithetisch staan tegenover de geest van de afgrond, die zich in de moderne wetenschappen manifesteert. De dwaasheid van het Evangelie moet ons liever zijn dan de wijsheid dezer wereld, opdat onze Kerken, levend vanuit de verzoening door Christus tot stand gebracht, weer een krachtig getuigenis kunnen laten uitgaan, zodat de ontreddering niet alleen van de Kerk, maar ook van andere sectoren van het christelijk leven, plaats maakt voor nieuwe opbloei tot eer van God en tot heil van de naaste."

D.F.

MET DE GONDOLA OMHOOG . . .

In de vallei de Bow River. In het centrum (in de cirkel) de Institute of Fine Arts, an extension of the University of Alberta.

Brood voor de hongerigen

Onverwachte steun voor de regering

Men kan moeilijk zeggen, dat tot dusverre de zittingsperiode van de Liberale regering erg voorspoedig is geweest. Tegenslagen van allerlei aard hebben zich voorgedaan en, zoals te begrijpen valt, heeft de oppositie hiervan gebruik gemaakt om de kiezers aan het twijfelen te brengen of zij er wel goed aan hebben gedaan de Conservatieven naar huis te zenden.

Totdat verleden week zich een gebeurtenis voordeed, die niet alleen voor de economie van ons land, maar tevens voor de huidige regering een grote opluchting betekent.

Men heeft het in de krant kunnen lezen: de export van Canadese tarwe zal dit jaar 550 millioen bushels bedragen. Het hoogste cijfer werd bereikt in het oogstjaar 1927-'28 toen 410 millioen bushels werden geëxporteerd. Dit record is dus wel glansrijk geslagen.

Het kwam voor iedereen als een verrassing, ook voor de regering zelf. Er was inderdaad een delegatie uit Rusland gekomen om over tarwe-aankopen te spreken, maar ook de regering had niet verwacht dat het over zulke gigantische hoeveelheden zou gaan. Maar het duurde slechts ongeveer een week en de Russen hadden de overeenkomst getekend, hetgeen betekende dat de regering in één slag een aantal zware problemen grotendeels had opgelost.

Het eerste probleem was wel de grote en nog maar steeds groeiende voorraden tarwe. Wat er mee te doen? De verwachting was, dat deze oogst bijna 700 miljoen bushels zou opleveren. Menigeen in de prairie-provincies heeft zijn hersens gepijnigd waar al die tarwe moest worden geborgen. Nu, in plaats daarvan, moet men zwaar gaan denken hoe al de tarwe in de kortst mogelijke tijd verscheept moet worden.

Het tweede probleem is de winter-werkloosheid. Deze zal nu drastisch worden verminderd, nu de spoorwegen, waterwegen en havens op top-capaciteit zullen moeten werken om het koren te transporteren.

Het groeiend tekort op de internationale betalingsbalans was een bron van zorg en neerslachtigheid. De handelstransactie met Rusland bezorgt Canada thans een bedrag van $ 1.000 millioen aan buitenlandse valuta; het grootste deel daarvan zal nog dit belastingjaar binnenkomen. Hierdoor zal de Canadese dollar aanzienlijk in waarde stijgen.

En de laatste moeilijkheid voor de Liberale regering, namelijk hoe zij de gunst van de kiezers in de Westelijke provincies moest winnen, schijnt eveneens opgelost. Althans, zo denkt men in 't Liberale kamp. Het moet nog worden afgewacht of de kiezers in het Westen er net zo over denken. Maar in ieder geval zal de transactie de regering geen kwaad doen. Er zijn 48 zetels in The House of Commons voor de Prairie provincies. Hiervan hebben de Liberalen er slechts drie, en die komen dan nog uit plaatsen als Winnipeg en Calgary. Versterking uit het westen zou de Liberal Party dus wel zeer welkom zijn.

Het is niet te zeggen, of deze tarwe-leveranties slechts voor één keer zijn of herhaald zullen worden. Vroeger op school hebben wij al geleerd dat Rusland de korenschuur voor Europa was. Er is thans een misoogst geweest, die Rusland er toe noopte graan te kopen, zowel voor eigen bevolking als voor de beschermelingen. Toch is het heel goed mogelijk, dat Rus land niet in eigen behoeften zal kunnen voorzien en dus moet blijven bijkopen. Canada zal dus wel graan blijven leveren, al zal het dan niet altijd in zulke hoeveelheden zijn.

Er zal echter een ander punt in deze transactie, waarmee sommigen het moeilijk hebben. Wij denken nu niet in de eerste plaats aan de Verenigde Staten, die met lede ogen aanzien, dat Canadees graan onder andere naar Cuba wordt verscheept. Wij denken eerder aan het bezwaar, dat sommigen opbrengen, dat Canada thans Communistische landen helpt. Men ziet hierin niet alleen een continueren, maar zelfs een versterken van de communistische mogelijkheden. Is dit verantwoord?, zo zegt men dan.

Er behoeft onder ons geen twijfel te bestaan, of iemand onzer het communisme zal willen steunen. Wij betwijfelen echter of dit steun aan het communisme genoemd mag worden. Indien het ons, Canadezen bekend is, dat er honger geleden wordt door mensen, waar dan ook, terwijl wij een overschot hebben, waarmede wij eigenlijk geen raad weten, is het dan verantwoord dit voedsel vast te houden en niet met die behoeftigen te delen? Het antwoord ligt ons insziens voor de hand. Voedsel is een gave van God. Als God zijn zon doet opgaan over bozen en goeden en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, dan is er voor mensen geen grond om te zeggen, dat voedsel (of medicijnen, zoals voor Cuba) achtergehouden moet worden, omdat deze behoeftigen leven onder een communistisch regime.

Hoe HOOG het was en hoe DIEP

door Rev. L. T. Schalkwijk

Toen mij gevraagd werd de Tweede Banff Wild West ARSS Conference te "verslaan", wist ik dat dit een onmogelijke taak was.

Wie zal de gezelligheid van de Good Morning Newspaper, de baarden (echt of surrogaat) en de Free Press sound car kunnen beschrijven?

Wie zal de ernst en de humor, de uitgeputheid der organisatoren en de opbloeiende liefde van menig jong stel volledig kunnen vertolken?

Wie zal de hoogte en diepte van dit op Labor Day weekend gehouden festijn kunnen aangeven?

Toch zal ik er graag iets van vertellen.

HOOG

Naar de wereldberoemde besneeuwde hoogten van *Banff*-in-de Rocky-Mountains waren ze gekomen: van de weiden van Michigan, de meren van Manitoba, de prairies van Alberta en de Pacific Coast van B.C.

Nóg hoger bracht ons de scenic tour 's zaterdagsmiddags: in Gondola's zweefden angstige en opgetogen conferentiegangers de berg op.

Met Seerveld omhoog . . .

Het was ook adembenemend, om op de vleugels van de gedachten van *Professor Dr. C. Seerveld* vanuit een christelijk standpunt onbekende literaire velden te benaderen.

We hadden moeite het duits, frans, italiaans en latijn van deze taalvirtuoos bij te sloffen. Maar algemeen was de overtuiging, dat zijn engels toch wel het moeilijkst was . . . Weet U misschien, wat "phantasmagoria" zijn?

Wat een vlucht nam zijn "Proposal toward an encyclopedia of the arts"! Hoewel de nuclear function van deze of gene art nog bepaald moet worden, was toch de sphere transgression duidelijk, toen Dr. Seerveld vroeg,, of — als architecture frozen music is — music misschien defrosted architecture genoemd mag worden.

Hoe hoog wij de bergen van de artistic knowledge bestegen, komt wel uit in de geslaakte kreet: "It would not be so bad, if he only stayed with the scientific crossroads, but this is one of those cloverleaf jobs".

Naar grote hoogte voerde ons ook de inspirerende en informatieve toespraak van de voorzitter van de ARSS, Dr. R. Kooistra.

Hoog ook was de opbrengst van de collecte, gehouden tijdens de twee kerkdiensten op zondag ($185,-).

DIEP

Vanuit de hotelkamers van de School of Fine Arts kon men in de diepte van de *canyon* de Bow River zich een pad zien worstelen naar Calgary.

Uit grote diepte borrelt ook water op van de sulphur springs, waarin de heetgelopen geleerden zich lieten stomen.

De 134 deelnemers (van wie vele studenten) werden gebracht naar grote diepten door de andere lecturer, *Dr. F. H. von Meyenfeldt*.

Op zijn "waves of thought" voorzichtig afdalend (zonder definition, maar met een description) ontdekten we de "ethos", die mysterieuze

(Vervolg op pag. 2)

Hoe HOOG het was en hoe DIEP

(Vervolg van pag. 1)

"built-in stabilizer", die toch niet de "universal underlying layer" is.

Via "the Law of the Lord" en "Man" worstelden wij zo om naar de Essence of Ethos te komen.

Met Von Meyenfeldt in de diepte . . .

Brandende ethische preblemen en diepzinnige antwoorden hielden onze hersens in heerlijke beweging en onze mond aan 't lachen, daar het uitstekende engels van Ds. Von Meyenfeldt soms door Dutchisms als "you will give them the cost" onderbroken werd. Jammer, dat de geleerde van de conferentie heenging met een bloedende tong, vanwege al dat engels.

Rev. H. Van Andel, de chairman, wees ons eveneens op de diepte van de conferentie, toen hij zei, dat we de "pearl of great value (Matt. 13) in the field of science" hadden zien liggen.

Zo ontvingen wij in- en uitzicht en keerden de deelnemers, met Hugenotenkruisen en Christian Scientific literature gewapend, terug naar het leven-van-alle-dag.

HOOGTEPUNT

Voor mij was het hoogtepunt van de conferentie de grote spanning, die getoond werd, zodra de chairman "opened the gate to let the bull in". Voor een stierengevecht zou inderdaad geen groter belangstelling hebben kunnen bestaan.

Zo geïntereseerd waren de deelnemers in de christian view on their scientific studies, dat na de lezing en de discussie velen nog nableven om door te praten.

Wat kunnen we dankbaar zijn voor deze jongelui. Je denkt, dat de jeugd, na twee uur in een warme zaal gezeten te hebben, wel gauw eruit zou gaan om een frisse neus te halen. Maar nee, hoor, ze groepten om de spreker heen: tot diep in de nacht zaten ze aan de voeten van de Gamaliëls.

Wellicht was er minder kampstemming, minder excitement dan vorig jaar, maar er was een verdiepte interesse, het leek meer op een christelijke universiteit. De comfort van de omgeving hielp beslist mee aan de rustige studie.

Allen hebben hard gedacht, veel eruit gekregen.

DIEPTE

Het dieptepunt was voor mij het einde van deze conferentie. Toen wist ik: dit was een wreed bedrijf.

De studenten hadden de smaak van de Christelijke wetenschap te pakken gekregen, het was hun voorgehouden tot hun "mouth began to water" — toen werden ze weggestuurd, terug naar de wildernis van een "neutrale" universiteit, in de ban van de afgod Reason.

De reuk van het gebakken Calvinistische spek was hun neusgaten binnengedrongen, daar sloegen we de deur voor hen dicht: "Allah geve U te eten". Ze waren wakker gemaakt, maar werden niet verzadigd.

Als er iets duidelijk geworden is op deze mooie studieconferentie, dan is het wel, dat er een schrééuwende behoefte is aan een christelijke universiteit, waar studenten niet slechts enkele dagen, maar jaren gedrenkt kunnen worden in christelijk denken. Waar hen niet slechts christelijk perspectief bijgebracht wordt in het algemeen, maar waar dit toegepast wordt door kundige professoren voor hun faculteit.

* * *

Onze jongens en meisjes hebben Uw steun nodig. Stap over allerlei vermeende of echte bezwaren heen, laat ze niet in de geestelijke kou staan, steun deze door hen zo gewaardeerde ARSS-beweging.

Opdat de christelijk-wetenschappelijke kennis in eer hersteld wordt:

de kennis van
de *hoogte* en de *diepte*
van de wijsheid Gods,
welke is in Christus Jezus,
onze Supérieur.

Institute of Fine Arts buildings where Banff conference was held.

Ingezonden

"Een Pensioenregeling is gewenst"

Maar hoe en wanneer?

Mijnheer de redakteur,

Naar aanleiding van het in Calvinist Contact gepubliceerde artikel over de voorgestelde Pensioenregeling, zou ik graag enige feiten onder de ogen van de lezers brengen, die niet in het artikel tot uiting komen.

Dat een pensioenregeling gewenst is zal niemand ontkennen, maar laten we eens kijken naar de ervaringen van onze Zuiderburen, die al ruim 25 jaar met dit bijltje hakken:

De "Social Security" werd in 1937 geïntroduceerd, met een contributie van 2% van het jaarinkomen, gelijkelijk verdeeld tussen werkgever en werknemer. In 1963 is dit al gestegen tot 7¼%, en het zal bij 1968 9¼% bedragen! De zwakke plek in Social Security — en dit geldt ook voor het voorgestelde canadese plan — is dat de "contributies" niet geïnvesteerd worden, maar direct uitbetaald worden aan pensioengerechtigden. (Volledigheidshalve moet vermeld worden dat in de U.S.A. een klein gedeelte geïnvesteerd wordt, maar dit is niet het geval in Canada.)

Dit betekent dus dat de bijdragen van iemand *niet* met rente terugkomen. De last wordt steeds op de schouders van de volgende generatie geschoven. Wiskundigen in de U.S.A. hebben berekend dat door deze (ongezonde) situatie de jonge man die nu aan het begin van zijn loopbaan staat ongeveer 1,7 maal het bedrag zal betalen, dat hij kan verwachten in de vorm van pensioenuitkering. Dit zal ongetwijfeld aanleiding geven tot ontevredenheid, en misschien de regering dwingen om de uitkeringen te verhogen. Dat moet natuurlijk ook betaald worden, dus de contributies zullen omhoog moeten, een vicieuze cirkel!

Als een vader van een gezin komt te overlijden, en zijn vrouw en kinderen achterlaat met een stapel onbetaalde rekeningen terwijl hij het goede genoten heeft, spreekt ieder er schande van. Is de voorgestelde pensioenregeling in feite niet hetzelfde, maar op veel grotere schaal? Het ademt de in deze tijd zo bekende geest van "geniet nu en betaal later" met als enig verschil dat *onze kinderen* de rekening gepresenteerd krijgen.

Hoe kunnen we deze zaak op een soliede basis zetten? Het principe is zo oud als de weg naar Rome: investeer de betaalde bedragen op een veilige manier, zodat te zijner tijd ieder het zijne met rente terugkrijgt, en niet afhankelijk is van de contributie die zijn kinderen betalen. De voordelen van dit (ouderwetse) idee zijn legio, om er een paar te noemen:

1. Dit fonds kan gebruikt worden voor het sterker maken van onze economie, geïnvesteerd worden in wegen, bruggen, scholen, huizen, industrie e.d. Vooral in deze tijd, waarin we steeds klachten horen dat we teveel afhankelijk zijn van kapitaal uit de U.S.A. is dit erg aantrekkelijk. Wordt het langzamerhand geen tijd dat de canadese bevolking de schouders onder onze eigen ontwikkeling zet?
2. Zoals te voren opgemerkt, de last wordt niet op de schouders van onze kinderen en kleinkinderen geschoven, integendeel, door een gezonde economie wordt het leven voor hen aangenamer, en was dit voor veel ouders niet een overweging om naar Canada te komen?
3. Door de rente-factor zal het uiteindelijke pensioen groter zijn: Is de lezer zich er van bewust dat $1,- per jaar over 35 jaar (rente op rente slechts 3%) gegroeid is tot ruim $62,-? En dat een meer in deze tijd aangepaste rentefactor van 4½%, hetgeen nog conservatief is, een groei van die dollar per jaar tot ruim $85,- betekent?

Wat betekent dit in de vorm van pensioen? Als wij bij 3% blijven, dan betekent dit dat voor een bijdrage van $100,- per jaar over 35 jaar ruim $6200,- beschikbaar is. Dit bedrag kan dan omgezet worden in een "annuity" van ongeveer $31,- per maand, terwijl de contributies van de werknemer slechts $4,17 per maand waren!

Om terug te komen op de voorgestelde pensioenregeling, zoals door de regering gezien:

Een andere zwakke plek is dat het "geeft aan die heeft", en de groep die het het hardst nodig heeft uitsluit, ten voorbeeld:

De voorgestelde maximum contributie (voorlopig) is $3,33 per maand, oftewel $40,- per jaar. Daarbij $40,- van de werkgever, totaal dus $80,-.

Dit betekent dat een man, met een jaarlijks inkomen van $4000,-, die nu 60 jaar oud is, tezamen met zijn werkgever over de komende 10 jaar $800,- zal bijdragen. Dan is hij 70, en heeft recht op een pensioen van $100,- per maand, en volgens de statistieken kan hij verwachten de 81-jarige leeftijd te bereiken! *Zijn totaal pensioen over 11 jaar zou ruim $13.000,- bedragen voor een contributie van $800,-.* En dit als *extra* boven de $75,- per maand van de "Old age security", en nog eens $75.- van dezelfde bron voor zijn vrouw, indien in leven en over 70. Ieder kan de waanzin van deze situatie begrijpen.

Nu de 60-jarige die b.v. $10.000,- of meer per jaar verdient. Hij heeft recht op precies hetzelfde, en ofschoon deze man meer dan voldoende gelegenheid heeft gehad om voor zijn eigen pensioen te zorgen, en dit waarschijnlijk ook gedaan heeft, moet de rest van de bevolking hem subsidiëren tot een bedrag van over de $10.000,-, *terwijl hij het helemaal niet nodig heeft.*

En nu de 60-jarige die maar $2000,- per jaar verdient? Hij kon er niet aan denken om te sparen voor de oude dag, maar hij kan slechts recht laten gelden op $50,- per maand!*

De kleine boer, die misschien slechts een "cash" inkomen van $1000,- per jaar heeft, wordt afgescheept met een pensioen van $25,- per maand,* en dat nog alleen als hij zijn contributies heeft betaald. Zo niet, dan vist hij achter het net!

Laten we nog even teruggaan naar het "gemiddelde" inkomen van $4000,- per jaar. Het totale pensioen, plus "Old age security" voor hem en zijn vrouw zou $250,- per maand bedragen, of ongeveer $60,- per maand MEER dan het maximum van de Social Security in de U.S.A. En dat terwijl het gemiddelde jaarinkomen in Canada ongeveer 2/3 bedraagt van dat in de U.S.A. Kan Canada zich dit veroorloven?

Zoals U uit het voorgaande kunt zien is het middel erger dan de kwaal, waar nog bij komt dat in het door de regering voorgestelde plan geen regeling wordt getroffen voor invaliden, of weduwen met afhankelijke kinderen. Mijns inziens lijkt dit plan, zoals voorgesteld door de Minister van "Health and Welfare", verdacht veel op "Welfare", maar is nogal "unhealthy".

N. ROBERT ANES,
18 Brigadoon Ave.,
Darthmouth, N.S.

* Boven de $75,- plus $75,- "Old Age Security" die aan een echtpaar boven 70 jaar wordt uitgekeerd (Red.).

NASCHRIFT VAN DE REDAKTIE.

Wij danken Mr. Anes zeer voor deze heldere uiteenzetting. We ontvingen een vrijwel gelijkluidend artikel van Drs. J. P. Verseveldt in de engelse taal. We hebben de cijfers niet nagerekend. Mr. Anes staat voor de juistheid ervan in. Afgezien van de cijfers echter is het wel duidelijk, dat het hier om meer dan rekenkundige zaken gaat. Om onze lezers zo veelzijdig mogelijk voor te lichten hebben we onze medewerker die het rapport over het "Canada Pension Plan" schreef, gevraagd eens in de sociale zijde van het wetsvoorstel te duiken.

Red.

•

Gaarne voldoen we aan het verzoek van de redakteur. Het betoog van inzender dat eerst een (non-profit?) fonds gevormd behoort te worden is logisch en praktisch en solied . . . alleen de huidige oudere generaties kunnen o.i. op het rijp worden van zo'n fonds niet wachten en mogen niet langer de dupe blijven van het in Canada VEEL TE LAAT AANPAKKEN van zelfs een minimum aan sociale wetgeving. Laten we aanemen dat onze vaders — die twee wereldoorlogen beleefden met daartussen een crisis zonder weerga — desondanks toen voldoende inkomen genoten om iets voor de oude dag opzij te leggen, dan zijn deze reserveringen intussen wel zo door *geldontwaarding* getroffen dat zij daarvan thans niet kunnen rondkomen.

"Dat een pensioenregeling gewenst is zal niemand ontkennen," schrijft inzender. Toch verzetten velen in Canada zich tegen een regeling op korte termijn. Dit verzet komt niet van de jonge garde, de huidige jongere generaties schijnen volkomen te accepteren dat, indien de wet aangenomen wordt, uit hun premie hun vaders en moeders pensioen zullen krijgen en zij op hun beurt weer uit de premies van hun kinderen . . . Dit systeem zal in Canada waar het aantal boven 65-jarigen slechts 7,6% van de bevolking uitmaakt, nog gemakkelijker werken dan in de Ver. Staten en Nederland, waar dit percentage resp. 9.2% en 10% is.

In de maatschappij kan niemand meer voorspellen hoe zijn situatie in latere jaren zal zijn. Automatisering bijv. treft de ene groep na de andere, complete beroepen en bedrijfstakken verdwijnen op korte termijn, middenstanders worden bij regimenten uitgerangeerd, "teenagers" die nu de scholen (over)bevolken zullen moeten vechten voor een plaats, voor boven 65-jarigen is praktisch elke deur gesloten. Hier liggen enorme en de gemeenschap veel meer geld kostende problemen dan het financieren van een pensioenplan, dat in een dergelijke situatie alleen maar dringender wordt. Een vice-president van een firma welke "electronic brains" vervaardigt, en die persoonlijk verontrust is over het tempo waarop speciaal oudere personen *blijvend* uit hun "jobs" worden gestoten, zei zeer terecht: "I believe that entirely new concepts are going to be needed before we can solve the huge problems that are following in the wake of technological changes".

Wij zijn niet zo geschokt als inzender over "de waanzin van de situatie" dat in *de overgangsperiode* een 65-jarige na slechts 10 jaar premiebetaling al pensioen zou krijgen. Welke sociale wet ter wereld kent geen overgangsmaatregelen? Onze ouders of grootouders die in 1947 in Nederland 65 jaar waren of werden stapten zonder enige wachttijd in de Noodwet Ouderdomsvoorziening en de in 1957 ter vervanging van deze wet aangenomen Algemene Ouderdomsvoorziening stelt lakoniek vast: "Personen die bij het in werking treden van de wet 65 jaar of ouder zijn, hebben recht op het voor hen geldende volle ouderdomspensioen".

Met de inzender willen we gaarne een kijkje nemen bij onze Zuiderburen. Een vergelijking van het bedrag van $250,- per maand dat een 70-jarig canadees echtpaar zou ontvangen met het max. pensioen van $190,50 voor een 70-jarig amerikaans echtpaar gaat mank, omdat het amerikaanse echtpaar dan *al 5 jaar lang* deze uitkering van $190,50 heeft kunnen trekken. Voor het canadese echtpaar is er een optie om hun pensioen op 65-jarige leeftijd te laten ingaan, maar dan zal volgens het wetsontwerp de hun toekomende uitkering $178,- zijn en blijven.

De U.S. premie van 2 x 3⅝% (zelfstandigen betalen 1½ x 3⅝%) is een koopje als we nagaan wat het U.S. Social Security Program de burgers daarvoor biedt:

a. Ouderdomspensioen voor mannen vanaf 65 jaar; aan gehuwden met toeslag voor de echtgenote indien deze 62 jaar of ouder is.
b. Ouderdomspensioen voor vrouwen, naar keuze vanaf 62, 63, 64 of 65 jaar, met aangepaste uitkering.
c. Bij arbeidsongeschiktheid (disability) pensioen reeds vanaf 50-jarige leeftijd; in sommige gevallen met nog vroegere ingang.
d. Weduwenpensioen; met toeslagen indien een vrouw achterblijft met één of meer kinderen jonger dan 18 jaar en/of met "disabled" kind(eren) ouder dan 18 jaar.
c. Uitkering aan wezen (Aan wezen die "disabled" werden voor hun 18de jaar zo nodig levenslang.
d. Uitkering aan moeder (minstens 62 jaar) en/of vader (minstens 65 jaar), indien een verzekerde zoon of dochter overlijdt en hij/zij kostwinner was.
e. Bij overlijden van een verzekerde uitbetaling van een som ineens van max. $255,- aan nabestaanden of begrafenisonderneming.

In de tweede helft van zijn schrijven laat de inzender de economische kritiek enigszins varen en laat hij zijn sociaal gevoel spreken. Met de kritiek op de gesignaleerde zwakke sociale punten in het canadese wetsontwerp zijn we het geheel eens. Bij een nationale volksverzekering moet de kleine man niet aan het kortste eind trekken. De canadese wetsontwerper hinkt blijkbaar op twee gedachten, aan de ene kant wenst men "Social Justice" voor de bejaarden, aan de andere kant wenst men het verzekeringsprincipe (lage contributie = lage uitkering; hogere contributie = volle uitkering) te redden.

In Nederland denkt men weer soepeler, gezien b.v. de bepaling dat van zelfstandigen wier inkomen beneden een maximum van f 3000,- ligt géén premie wordt geheven, tussen f 3000,- en f 4000,- een verminderde premie. Ook dit kan iemand "waanzin" noemen, maar is in het sociale vlak een beetje waanzin bij de overheid soms niet beter dan veel wijsheid van hooggeschoolden? De te betalen premies kan men uitrekenen, maar niet de *baten* aan gemoedsrust voor de jongeren en een oude dag zonder nijpende geldzorgen voor de bejaarden.

C.

Herfst

Er hangt hier weer
die late sfeer
van 't najaarsweer.

Nu komt een tijd
van lang verbeide kleurrijkheid.

En ieder jaar
verlang ik daar
opnieuw weer naar.

Wilma Jonkheer.

ONZE HARTELIJKE GELUKWENSEN

Op 31 augustus jl. werd het huwelijk voltrokken tussen Mr. Bert Lammers, zoon van Mr. en Mrs. Henry Lammers te Sarnia, Ont., en Miss Helen Kap, dochter van Mr. en Mrs. John Kap, eveneens te Sarnia, Ont.

Het huwelijk werd voltrokken in de First Chr. Ref. Church te Sarnia, door Rev. S. Terpstra van Listowel, Ont.

(Foto H. Van Vliet, Strathroy, Ont.)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

World Home Bible League in het Zilver

Mr. en Mrs. W. A. Chapman

Hoewel onlangs het hoofdartikel in ons blad aan het zilveren jubileum van de World Home Bible League aandacht gaf en er bovendien op verschillende plaatsen samenkomsten werden gehouden naar aanleiding van dit gedenken, kan het moeilijk algemeen bekend geacht worden hoe dit zilveren feest officieel gevierd werd.

De Board of Directors had een driedaagse conferentie georganiseerd waarin de 25ste verjaardag van de League zou gevierd worden. Als plaats van samenkomst was Winona Lake in de staat Indiana uitgekozen. Dat prachtig gelegen plaatsje aan een alleraardigst klein meer is geheel en al op conferenties ingericht. Het wordt genoemd "The Home of the World's greatest Bible Conference". Indertijd begon de beroemde evangelieprediker Billy Sunday daar zijn arbeid. Een grote assembly Hall, waar hij talloze keren gesproken heeft, dient nog als plaats van samenkomst voor grote vergaderingen. Later heeft men een moderne zaal gebouwd, "the air-conditioned Auditorium". Zo kan het gemakkelijk gebeuren dat twee grote conferenties tegelijk bezig zijn, want aan slaap- en eetgelegenheden ontbreekt het ook het allerminst in Winona Lake. Tegelijk met hen die het feest van de League vierden, waren vele andere christenen bijeen, om het probleem van de zending onder de Joden onder de ogen te zien. De plaats was druk, overal liepen de mensen, allemaal mensen die om een of ander onderdeel van het werk in Gods Koninkrijk naar die plaats gekomen waren.

Sommige kerken hebben er een eigen chapel of een eigen office, maar verreweg de meeste activiteiten die er de hele zomer door gehouden worden maken tijdelijk van de aanwezige lokalen gebruik door ze te huren.

De Canadezen met de voorzitter. Zittend (v.l.n.r.): Mrs. VanderBoom, Mrs. Guillaume en Mrs. Dresselhuis. Staande (v.l.n.r.): Mr. J. VanderBoom, Rev. F. Guilaume, Rev. J. Dresselhuis en Mr. W. A. Chapman.

Op vrijdag 30 augustus werd 's middags om 2 uur de Conferentie geopend door de stichter en voorzitter van de Board, Mr. William A. Chapman. Hij wist onmiddellijk de goede toon te treffen. Bijbelverspreiding is het werk van de Heer en wij dienen daar alleen maar in. Het Woord van God doet al wat Hem behaagt, het heeft zijn eigen loop, maar wij moeten zorgen dat het onder de mensen komt. Wat een reden is er te danken dat we dit werk 25 jaar hebben mogen doen. De dubbele doelstelling van de League werd nog eens bijzonder naar voren gebracht. De League is niet een store, een grote winkel, waar kerken en scholen en ieder die ze maar wil gebruiken, bijbels kopen kan. Die misvatting moest al lang de wereld uit zijn. De uitgaven van de League zijn niet te koop, ze worden allemaal weggegeven. Zo is de opzet van het begin af geweest. De vraag naar bijbels met zeer grote druk veranderde dit enigszins. De kosten daarvan werden zo groot, dat men voor elke bijbel van dat speciale type een vergoeding vragen moest, en zo zijn er nog enkele kleine uitzonderingen. Maar dit heeft de algemene doelstelling niet aangetast. De League geeft bijbels weg. Maar op twee voorwaarden: de eerste is, dat de bijbel moet komen in de handen van een mens die geen bijbel heeft; en de tweede, dat de ontvangende persoon moet beloven deze bijbel ook te zullen lezen. Van kerken en commissies, die bijbels aanvragen voor het evangelisatiewerk, wordt uitdrukkelijk geëist dat men aan deze beide condities trouw de hand zal houden.

Het was ontroerend de vele voorbeelden te horen vertellen, hoe deze grondregel gewerkt heeft in die kwart eeuw. Talloos velen hebben alleen door het lezen, het persoonlijk lezen van de gekregen bijbel, hun Heer gevonden, doordat de Heilige Geest, die in die bijbel spreekt, ook sprak in hun harten.

Een ander aspect dat niet naliet diepe indruk te maken was de machtige uitbreiding die het werk in de loop van deze kwart eeuw gekregen heeft. Heel klein begonnen in Chicago, werden langzamerhand steeds meer contacten met het buitenland gelegd. Momenteel bezit de League buitenlandse directeuren in Canada, Japan, Zuid-Indië en Ceylon, terwijl er bovendien in Mexico en Australië agentschappen zijn. Vertegenwoordigers uit bijna al deze gebieden waren ter conferentie aanwezig en droegen door hun levendige en boeiende verslagen niet weinig bij tot een algemene stemming van grote dankbaarheid.

De eerste middag ging heen met officiële rapporten, waarbij de rede van Mrs. Bessie Izquierdo over Cuba en het werk onder de refugees in Miami handelde, daar ze zelf werkzaam is in het Good Shepherd Centre aldaar. De avondsamenkomst, toen al heel wat meer bezoekers aanwezig waren dan bij de opening, bracht eenheid onder totaal verschillende mensen door wat genoemd werd de "key-note inspirational address" over het onderwerp "Een zaaier ging uit om te zaaien". Dr. Bernard Brunsting, voorzitter van de Generale Synode der Hervormde Kerk in America, was de spreker.

Op zaterdag 31 augustus trok de middagsamenkomst, aangekondigd als Missionaire Rally, grote belangstelling. Afgevaardigden uit India (Dr. John Piet), Australië (Rev. Richard Venema) en Mexico (Mr. Eliseo Garrido) voerden daar het woord. Doordat alleen maar wat God gedaan en gegeven had in centrum stond, droeg ook dat samenzijn een rijk enthousiast karakter.

De avondmaaltijd was het "annual banquet", waar zeer goede en diep persoonlijke woorden gesproken zijn, waar we iets van de binnenkant van het werk gezien hebben, hoe het door veel gebed en sterk geloof wordt gedragen. De dag werd besloten met een interessante vergadering in de open lucht, die wonderwel slaagde.

De zondagmorgen bracht een gemeenschappelijke godsdienstoefening, waarbij wel 500 personen aanwezig waren. Daar werd iets beleefd van de eenheid in de Heer en in Zijn Woord. Na nog twee missionary rallies, waarin vooral de toespraak van Rev. Ananda Perera van Ceylon opviel, sloot Mr. William Chapman met een kort bewogen woord, vol dank en vol vernieuwde toewijding voor de toekomst deze buitengewone conferentie, een dagenlang feest, groots en schoon, de kostelijke viering van 25 jaren in dienst van God en Zijn Woord.

F. Guillaume.

SEPTEMBER 1963

Aan alle Ouders, die C.C. Lezen!

Beste Vaders en Moeders,

In onze tijd worden er meer open brieven in de kranten aan de jeugd geadresseerd dan aan de ouders. Daarom leek het me een goede gedachte vandaag eens het woord te richten to U, vaders en moeders. Misschien dat sommigen van U in de toekomst ook het woord willen nemen om iets te zeggen namens de ouders.

Aanvankelijk dacht ik niet dat ik het wilde hebben tegen alle vaders en moeders, maar alleen tegen diegenen onder hen, die eenzelfde ervaring hebben opgedaan als ik gedurende deze laatste weken. Bij nader inzien echter scheen het mij toe, dat ik er toch alle vaders en moeders in betrekken moest. Wel richt ik me eerst tot een bepaalde groep onder hen.

Welaan dan, vaders en moeders, is het bij u ook zo stil in huis als hier bij mij? September is de maand van de stilte na de (vakantie)storm. Vele ouders ervaren die stilte als iets weldadigs. Een groot aantal moeders vertelt me ieder jaar weer, dat ze die vakantie wel mooi vinden, vooral ook voor de kinderen, maar dat het haast teveel van haar vraagt. "De zomer is een roes, in september kom ik weer tot mezelf," erkennen ze. Dit geldt niet alleen voor de ouders van schoolgaande kinderen, maar ook zij die werkende kinderen hebben, delen in soortgelijke ervaringen. Immers, de zomeravonden zijn lang en warm en moeten met de weekenden worden uitgebuit door hen die in de late namiddag thuiskomen van kantoor of fabriek. Zelfs de boerderij ontkomt niet meer aan de eisen die de vakantie stelt. Er worden kinderen uitgewisseld en uurtjes vrijgemaakt uit het drukke werkprogramma om de logees naar het strand te brengen.

Als we niet erg oppassen, wordt de vakantie een sociaal monster dat ons in zijn macht heeft en allerlei verplichtingen oplegt, waaraan we ons niet meer ontworstelen kunnen Zo in de geest van: we-moeten-weer-uit (voor ons fatsoen). Arie heeft in ons blad eens verteld dat "men" vond dat hij wel verplicht was aan zijn stand er een cottage en een boot op na te houden! Zie, zo gaat het. Het sociale voorrecht wordt het sociale dwanghuis. De vrije tijd wordt zwaar van verplichtingen. De vakantie wordt een kansloos karwei.

Het dagelijks werk is een dagelijkse zegen. Het werk is een weldaad. "Ik voel met het best als ik gewoon aan het werk ben," zeggen de routine-werkers. Het gevaar is overigens net zo groot dat we slaven van het werk worden als slaven van de vakantie. In beide gevallen verliest de mens het beeld Gods, de heerlijkheid van de heerschappij over zijn dagelijks bestaan. In beide gevallen wordt de mens onderduiker en dit is in strijd met zijn roeping om onderkoning te zijn. Ik wil maar zeggen dat er vele goden zijn, die zich zo gemakkelijk tussen God en ons in kunnen plaatsen en ons ons mens-zijn doen vergeten.

Maar er is nog een andere stilte in huis dan die welke veroorzaakt wordt door de terugkeer van een ieder tot zijn normale taak.

In ons gezin hebben we dit jaar voor het eerst de ervaring met één minder dan anders te zijn: de oudste heeft het nest verlaten en is met de studie aan Calvin College begonnen.

Het heeft ons, mijn vrouw en mij, meer gedaan dan we gedacht hadden. We zeggen zo nu en dan: "Het is toch stil, nu ze niet meer thuis is."

We proberen natuurlijk verstandige mensen te zijn. We maken er geen drama van. Het is ook niet geheel onverwachts gekomen. Je groeit er langzamerhand naar toe. Lang voor ze de deur uitgaan begint dat proces van zelfstandigworden al. Ik sprak een jonge moeder, die me vertelde van de vreemde gewaarwording, die zij ondervond bij het begin van de septembermaand, toen haar oudste voor het eerst naar school was. Of ik denk aan de ouders, die mij vol trots vertellen hoe hun oudste voor het eerst alleen naar de kleuterschool ging en (op een afstand bespied door vader, die het toch nog niet helemaal vertrouwde) alleen de straat overstak.

Alle ouders, daarom richt ik me ook tot hen, maken dit mee met de meesten van hun kinderen. En dit is het normale. De gewone gang van zaken. Kinderen krijgen betekent kinderen opvoeden. En kinderen opvoeden betekent kinderen afstaan. Eerst sta je ze af aan het erf, dan aan hun vriendjes, dan aan de school en tenslotte aan het volle leven. Je denkt ook even, met meer begrip wellicht dan voorheen, aan je eigen ouders, die je afstonden voor het huwelijk, wat een nog diepere breuk geeft met de traditie van het ouderlijk huis. En je ziet, iets dichterbij nu, de weemoed in de ogen van je ouders toen ze je met vrouw en kinderen, hun kleinkinderen, afstonden voor de emigratie naar het onbekende Canada.

Afscheid nemen is een beetje sterven, zeggen de Fransen in diepe wijsheid.

Eén ding moeten we als ouders goed bedenken in de situatie van het afstaan en steeds meer afstaan. Je krijgt je kind nooit meer terug precies zoals het was toen je het afstond. De school, de omgeving, het nieuwe land, de nieuwe indrukken, ze hebben alle een vormende invloed. Waarschijnlijk zal dit alles vooral in het begin datgene wat U als ouders hun heeft meegegeven, overschaduwen. Als ze met vakantie thuiskomen dan moet er bij de ouders grote bereidwilligheid zijn om bepaalde veranderingen te accepteren. Natuurlijk behoeven we er geen geheim van te maken dat we hopen en bidden dat ze ook in hun nieuwe leven voortgaan de Here te dienen en lief te hebben. Hoe groot is de vreugde als de zelfstandigheid van de jonge mens leidt tot grotere bewustheid van het door God in de weg van het verbond gekozen zijn en van genade van het willen antwoorden op de liefde Gods met heel het **leven.**

Hiermede raak ik tevens het volgende punt. Zodra het kind de deur uitgegaan is en je tot jezelf komt, bedenk je ook, dat er dingen zijn, die je had willen zeggen en toch verzwegen hebt. Was ons gezin en ons gezinsleven in de dagen toen onze zoon of dochter of onze kinderen nog thuis waren, niet dikwijls te druk. Hebben we ons niet dikwijls te druk gemaakt om dingen, die toch uiteindelijk niet belangrijk waren?

Een afscheid maakt ook nederig. Onze opvoeding was verre van ideaal. Het heeft geen zin hierover te treuren. Wij moeten verder. Met de bede om de vergiffenis van onze schuld. Ook de opvoeding heeft niet alleen zonden van bedrijf, maar ook van nalatigheid.

Deze nalatigheid kan betrekking hebben op de dienst des Heren. Hebben we in ons gesprek en in onze wandel het voldoende duidelijk gemaakt dat heel ons leven religie is en dat wij als ouders willen, zo heel graag willen, dat heel ons leven dienst zij voor de ène, ware God? We zijn misschien stipt geweest in het gaan en het zenden naar de kerk, we hebben het deelnemen in allerlei kerkelijke aktiviteit gestimuleerd — en terecht — maar hebben we daarbij ook gewezen op wat de wortel van deze trouw behoort te zijn? Als we spreken over het Heilig Avondmaal, proberen we dan aan onze kinderen uit te leggen dat het vieren van het H. Avondmaal meer is dan plicht der gehoorzaamheid, maar dat het ook voorrecht der genade is? Gehoorzaamheid is nog niet altijd genade, maar de genade maakt altijd gehoorzaam.

Nu ik dezer dagen in mijn nieuwsblad allerlei beschouwingen lees over de sexuele verwarring en wanorde in het leven van vele jongeren over het "smooth system" van onze moderne samenleving tot de "disposal(!) of the unwanted babies" komen als vanzelf ook de vragen van de sexuele opvoeding naar voren. Ik spreek liever van sexuele opvoeding dan alleen van sexuele voorlichting. Sexuele voorlichting is zo opzettelijk van: nu gaan we er eens voor zitten om je wat te vertellen van de "facts of life", terwijl sexuele opvoeding veel meer omvattend is, en niet alleen opzettelijk dient plaats te vinden. Het blijkt hoe langer hoe meer dat de sexuele opvoeding dan aan haar doel beantwoordt als ze deel is van het geheel van het opvoedingspatroon. Daarom is sexuele voorlichting alléén een lapmiddel. Hoe dikwijls zegt een moeder niet: "Ik begrijp er niets van, dat mijn dochter zwanger is, want ik heb haar toch alles verteld". Nu is dit "alles" dikwijls niet "veel", maar al was het meer dan zei het nog niet veel. Vergun me één citaat uit het artikel waarnaar ik zoëven verwees.

"Remarkably enough, not one unwed mother said that natural sex urges accounted for her pregnancy. Not one blamed liquor "'Sure, I was drunk the first time it happened, but it was bound to happen anyway") Not one rattled off the common credos of free love. Almost all had an uneasy recognition that some deeper ill underlay their unplanned parenthood."

Wat is dat 'deeper ill", dat diepere kwaad?

"The consensus of social workers: getting pregnant may not be a sin, but it may be a symptom of unsuspected, intangible sickness."

Wij begrijpen die "social workers" op dit punt niet goed. Als het een ill is, waarom is het dan geen sin? Toch is het goed hierover na te denken. Het motief dat de ongehuwde moeder noemt voor haar zwangerschap is bijna nooit het individuele motief van niet langer te kunnen wachten met de ervaring van het sexuele, maar heel dikwijls een sociaal motief: als ze zwanger wordt zal het gezin of de maatschappij haar ruimte, erkenning en liefde moeten geven.

Wat is het diepere kwaad? Onder het sexuele kwaad ligt een maatschappelijk kwaad en onder het maatschappelijk kwaad ligt de zonde van de afval van God. Als de apostel Paulus spreekt over het tegennatuurlijke spreekt hij in dat verband over de afval van God. "Zij hebben de majesteit van den onvergankelijken God vervangen door hetgeen gelijkt op het beeld van een vergankelijk mens . . ." (Rom. 1:23-27).

Als ouders, als Christen ouders, moeten wij er ons terdege van bewust zijn, dat velen van onze kinderen opgroeien in een samenleving, die zo "post-Christelijk" is, dat het woord "zonde" volkomen verbleekt is. Ook hier blijkt dat "zonder wet de zonde dood is". Hier liggen vele moeilijke vragen, waarop we nu bijna aan het einde van deze brief niet meer kunnen ingaan. Het enige waarop we wilden wijzen is dat de ouders hun kinderen alleen dan goed kunnen opvoeden (en ook dan blijft dit nog zeer onvolkomen en gebrekkig) als ze hun kinderen kunnen vertellen van "de wet van den Geest des levens", die hen in Christus Jezus vrijgemaakt heeft van "de wet der zonde en des doods" (Rom. 8:2).

Ons sociale en dus ook ons sexuele leven wordt gevormd door de keuze en de toewijding van het hart.

Ouders, voedt Uw kinderen op in de vreze (liefde) des Heren voor ze de deur uitgaan.

R. Kooistra

Prof. Ridderbos terug naar Nederland

KERKELIJKE BESLOTENHEID IN AMERIKA IS VEEL STERKER

door Andy Velthoen

Prof. dr. Herman N. Ridderbos, hoogleraar in de vakken van het Nieuwe Testament aan de Theologische Hogeschool der Geref. Kerken te Kampen, is na een verblijf van ongeveer zes weken in de Verenigde Staten naar Nederland teruggekeerd.

Per "Nieuw Amsterdam"' hopen professor en mevrouw Ridderbos ongeveer 23 september te Rotterdam aan te komen. In opdracht van de Gereformeerde Kerken in Nederland heeft professor Ridderbos de Gereformeerde Oecumenische Synode te Grand Rapids, Ver. Staten, bijgewoond. Vervolgens hebben prof. en mevrouw Ridderbos enige vakantie genoten en daarna hebben zij enige weken als gast van de Christian Reformed Church op het landgoed Knollcrest gelogeerd.

Gedurende de laatste weken van zijn verblijf te Grand Rapids heeft professor Ridderbos enige lezingen gegeven over bepaalde aspecten van de Paulinische theologie. De belangstelling hiervoor was bijzonder groot en verscheidene belangstellenden, zoals b.v. rev. J. Vriend van Simcoe, Ontario, en rev. W. Haverkamp, van Kalamazoo, Mich., hadden een behoorlijke afstand moeten reizen om deze lezingen te kunnen beluisteren. De zondag voorafgaande aan zijn vertrek had prof. Ridderbos gepreekt in een nederlands-talige kerkdienst in de Grandville Avenue Christian Reformed Church te Grand Rapids, waarvoor zoveel belangstelling bestond, dat er zelfs tientallen mensen een plaats op de galerijen moesten zoeken.

VERSCHIL IN OPVATTING

De Kamper Nieuw Testamenticus had gedurende zijn verblijf in de Verenigde Staten alle gelegenheid gehad zijn kennis van het Amerikaanse kerkelijke leven uit te breiden. Zeven jaar geleden had hij reeds enige tijd in Michigan doorgebracht, maar nu was het hem mede dank zij de Oecumenische Synode mogelijk geweest meer mensen uit verschillende richtingen van de reformatorische kerken te ontmoeten. "De historische verschillen tussen de verschillende kerken waren duidelijk aan de dag getreden. Dat gold in nog sterkere mate voor de kerken buiten de Verenigde Staten, die elkaar eens in de vijf jaar op een gereformeerde oecumenische synode ontmoeten. De kerken in de verschillende landen hebben, mede omdat zij zo ver van elkaar verwijderd zijn, vaak totaal verschillende problemen. In Grand Rapids is evenwel gebleken een grote bereidheid om met elkaar te spreken en ook naar elkaar te luisteren. Er heerste een bijzonder hartelijke sfeer op de vergaderingen", zo vertelde ons professor Ridderbos tijdens een gesprek, dat wij met hem mochten hebben, "en vele zaken werden grondig besproken. De verschillende opvattingen zijn hier wel uit de verf gekomen, en is juist heel goed, vind ik."

KRACHT . . .

Het is immers mogelijk dat men zeer verschillend denkt, maar toch gereformeerd in de wijdere zin van het woord is, aldus prof. Ridderbos, terwijl hij zijn blik liet gaan over de ruime parkeerterreinen en het frisse geboomte van de uitgestrekte campus van Knollcrest, waar Calvin Theological Seminary en Calvin College zijn gehuisvest. "En deze gereformeerd-heid in de wijdere zin van het woord is geen bewijs van zwakheid maar juist van kracht. Iedere inbreng in deze uitwisseling van gedachten heeft zijn nut en demonstreert de verscheidenheid van het gereformeerde denken. En dat waarderen wij dan ook in elkaar. Dat maakte voor mij het bijwonen van de Gereformeerde Oecumenische Synode zo interessant.

Sommige kerken schijnen wat beducht te zijn dat de Gereformeerde Oecumenische Synode te veel in de richting van een fusie van kerken wil gaan. Men wil wel een eenheid nastreven in geestelijke zin en er is dan ook een grote bereidheid om met elkaar te spreken over de eenheid van het geloof, maar als het aankomt op de bereidheid om een vereniging van kerken die zeer naast elkaar staan onder de ogen te zien, dan ontstaat een zekere gereserveerdheid. En dit is een kwestie die van zeer grote betekenis is, vooral hier in de Amerikaanse kerken.

ZWAKTE

Ik heb wel de indruk dat men enigszins bang is voor een eenwording van kerken ("union of churches"), terwijl de eenheid in denken over de geloofswaarheden ("Unity"), toch wel aanwezig is," aldus prof. Ridderbos, die gedurende de zes weken van zijn verblijf in de States met vele kerkelijke figuren heeft gesproken. "Persoonlijk vind ik dit een verkeerde gedachte. Waar een grote mate van eenheid in het denken over de grondwaardigheden der Heilige Schrift aanwezig blijkt te zijn, moet de eenheid ook zeker organisatorisch meer tot uitdrukking komen. En dat is nu juist de grote zwakte van vele der kleinere kerken: ieder wil graag op zichzelf blijven staan. Ik geloof dat de Gereformeerde Oecumenische Synode zeker veel aandacht moet besteden aan deze onnodige verdeeldheid. Want Christus is niet verdeeld!"

EERBIEDIGER

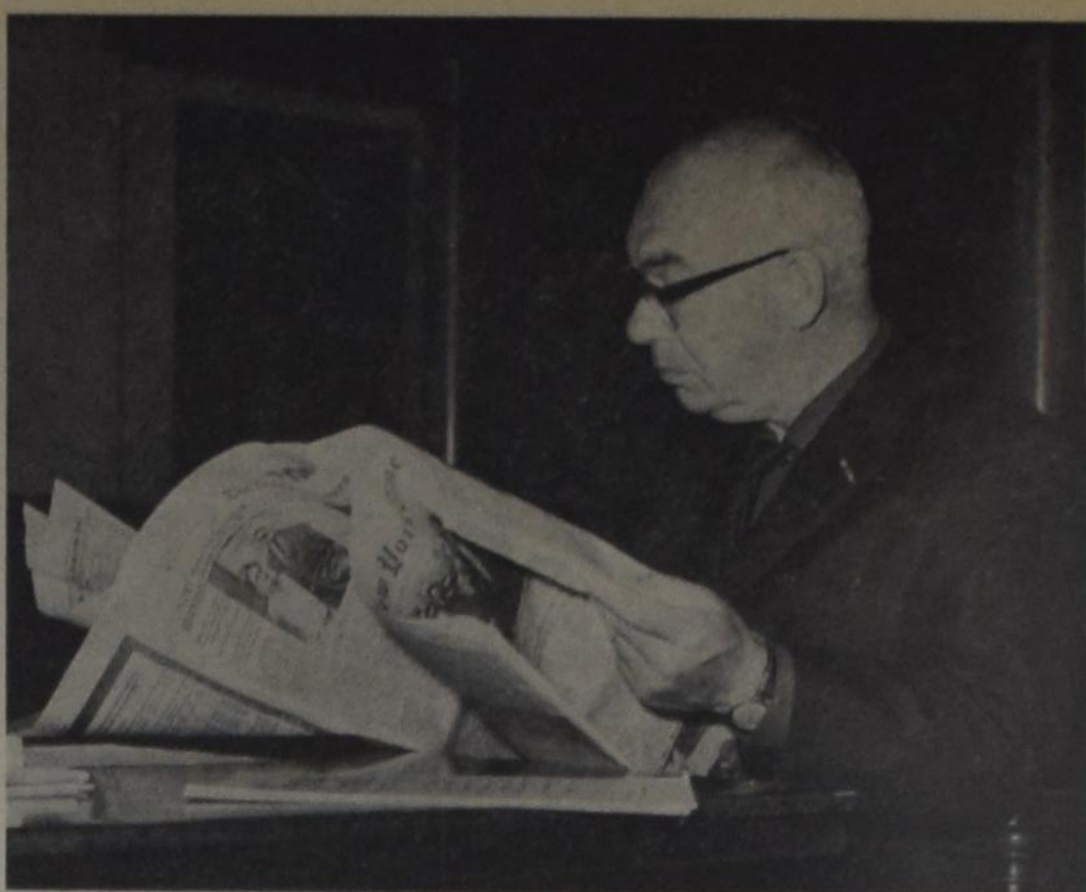
De kerken in de Verenigde Staten zijn stukken vriendelijker dan in Nederland. De mensen maken kennis met elkaar en als vreemdeling wordt men aangesproken en begroet. De mensen blijven aldus geen vreemden. De kerkdiensten zijn stimulerend en . . . er wordt heel mooi gezongen. Er is een zekere devote sfeer, die mij vooral zo opviel, omdat het in Nederland veel rumoeriger, om niet te zeggen oneerbiediger, in de kerken is.

De kerken zijn hier ook veel deftiger en wellicht heeft dat ook een zekere invloed, aldus meende professor Ridderbos, die wel de indruk had gekregen dat de kerken hier sterk met hun tijd meegaan. Zij leven in hun eigen tijd en hebben een sterk gevoel ontwikkeld voor wat nodig is. Dat geldt voor de buitenlandse taken van de kerk, maar ook in eigen huis. Wat is hier sterk ontwikkeld en gebouwd in zeven jaar tijd. De nieuwbouw op Knollcrest heeft een grootse indruk op mij gemaakt. Het gebouw van de Theologische Hogeschool is prachtig. Het is in ieder opzicht berekend voor zijn taak. Er is een juweel van een bibliotheek en de faculteit krijgt alles wat zij nodig heeft om haar taak naar behoren te kunnen volbrengen. Het is er allemaal ruim, modern, geriefelijk, smaakvol en vooral ook rustig. Nou net de sfeer die een theologische hogeschool behoeft. Neen, we mogen helemaal niet klagen over ons eigen land. Er wordt voor ons in Nederland ook wel gezorgd, maar zoals het hier in Amerika gaat, blijkbaar kan gaan, kennen we dat niet, aldus de hoogleraar in het Nieuwe Testament, die uw verslaggever toevertrouwde dat al die prachtige gebouwen hem wel enige moeilijkheden met het tiende gebod hadden bezorgd . . .

MIJN HUIS . . .

In het landhuis dat professor en mevrouw Ridderbos op het bij de theologische hogeschool behorende landgoed bewoonden, stapte een paar dagen geleden een man naar binnen. "Ik kom uit New Yersey en ik wilde mijn huis wel eens bekijken . . ." Toen de man bemerkte dat hij een gast uit Nederland voor zich had, vertelde hij dat heel de kerk voor de College en de Seminary bidt en . . . offert. "En daarom is er ook een stukje van mij in dit huis."

Een dergelijk meeleven was de Kamper hoogleraar trouwens overal opgevallen. "Men leeft mee met elkaar, met de christelijke school en met de kerk." In dit opzicht was het professor Ridderbos wel opgevallen dat de kerkelijke beslotenheid hier in de Amerikaanse kerken sterker is dan in Nederland. "Zoiets kenden wij zo'n veertig jaar geleden ook nog wel, maar vooral na de wereldoorlog zijn we in Nederland sterk op de tocht komen te staan. Hier is dat proces ook wel enigszins aan de gang, maar toch lang niet zo sterk als bij ons thuis. Nog veel dingen zijn hier, in deze "bewarende context" als ik het zo mag noemen, op hun plaats blijven staan. Hier heeft men nog niet zo zeer last van bepaalde problemen waar wij in Nederland wel mee zitten zoals de vragen tussen natuurwetenschappen en het christelijke geloof. De beoefenaren der natuurwetenschappen komen met vragen tot de kerk, maar de kerk is nog niet gereed om hun een antwoord te geven. Het hele complex van vragen rondom de eerste hoofdstukken van Genesis is niet zo eenvoudig. Al deze dingen spelen hier nog niet zo sterk . . ." aldus professor Riderbos.

Professor dr. H. N. Ridderbos, of the New Testament department at the Theological Seminary of the Gereformeerde Kerken in Nederland. Our photographer caught professor Ridderbos while reading The New York Times.

(Woods Photo, Grand Rapids, Mich.)

LEVENDE KERK

Ik heb hier sterk het gevoel gehad dat het hier een levende kerk is, een kerk die zoals iedere kerk ter wereld ook gebreken heeft en bloot staat aan vele gevaren, maar toch een kerk waar een grote begeerte bestaat om het Woord te horen. Ook hier in de Verenigde Staten heb ik sterk gevoeld dat de genade en de kracht van het Woord Gods de mensen grijpt en dan ook niet meer loslaat.

Hoe het hier staat met het gereformeerde kerkbesef heb ik niet precies kunnen peilen, maar ik heb wel sterk de indruk gekregen dat de leden van de Christian Reformed Churches weinig moeite hebben op dit punt. En het bestaansrecht van de eigen kerk wordt niet in twijfel getrokken.

POSITIES INNEMEN IN WERELDRAAD

Sprekend over de onlangs gehouden conferentie Geloof en Orde te Montreal, Quebec, Canada, meende prof. Ridderbos dat deze conferentie gefaald heeft een eenheid duidelijk aanwijsbaar te maken. Men heeft daar wel met allerlei vraagstukken geworsteld, maar men is er niet in geslaagd tot elkander te komen. Men is aan geen enkele zijde bereid om de waarheden die men geleerd heeft lief te hebben, ter wille van de zo begeerde eenheid in de waagschaal te werpen, aldus prof. Ridderbos. Men wil niet tot een compromis tot elke prijs komen, en men neemt stellingen in en men blijft voor bepaalde opvattingen staan, en dat is iets dat ik zeer zeker toejuich. Het vrijzinnige element geeft er zeker niet de toon aan, maar eerder is het zo dat de jonge kerken in de Wereldraad van Kerken domineren . . ."

The Reformed Ecumenical Synod

A Message to the Churches concerning "The Church and the World"

The *Reformed Ecumenical Synod* meeting in Grand Rapids, August 7-16, 1963, at the request of several member churches, discussed at length the calling of the church in the growing estrangement of mankind from the gospel. Evidence of this estrangement can be seen in the increasing alienation of modern man from the church, in the advancing secularization of human society and in the moral chaos of our day. The Synod considers it necessary to concern itself seriously with the growing hostility and indifference to the gospel and to address this brief message to the churches concerning the church and the world.

The church must remember that she will be a blessing to the world only if she lives as church in humble and complete submission to the Word of God. This the church has not always done. The cause therefore for the growing disaffection with the gospel is not to be sought in the world alone. The churches must share the blame for they have often fallen into unfaithfulness and apostasy.

The churches contribute to the estrangement from the gospel when they depart from the only sure foundation which Christ provided in the teaching of the apostles and prophets (Ephesians 2: 20), or fail to declare the whole counsel of God as their message to the world. Likewise, when churches permit ministers of the Word to declare the church confessions obsolete and to contradict and disobey the infallible Scripture, they becloud or deny the gospel and thus foster the growing estrangement. But churches are also to blame when, while maintaining an orthodox creedal confession, they fail to express in witness and life, the vitality of the Christian gospel which is the power of God to salvation. Finally, the churches err when at times they rend the Church of Christ in a way that cannot be defended before God in the light of Scripture; thus by their separate existence such churches which otherwise seek to live in harmony with the Word of God make the church appear to the world to be a house divided against itself.

It should be emphasized that the turning of many from the church and gospel preaching may not induce the churches to leave the world to its fate and withdraw into a spiritual isolation. The churches ought rather follow the Good Shepherd (Luke 15) who by self-sacrificing and forgiving love, seeks that which is lost and gone astray. Hence the churches may not be content simply to warn of coming judgment upon those who refuse to turn up in repentence to God, but must also proclaim the full gospel to the whole world knowing that God our Saviour "would have all men to be saved and come to the knowledge of the truth" (Timothy 2:4 and 4:10). For this reason the church may not be a stranger to the world. She must show her solidarity with the world by seeking to understand the world's spiritual and material need and by alleviating mankind's distress in a manner consistent with her nature and task, in obedience to Jesus Christ.

The church may not be concerned for the well-being of individual men only, for she must devote her whole-hearted attention to the whole of society with the full gospel. She must proclaim the truth of the gospel for all areas of life — not only for education and science, but also for social and political activities on the national and international levels. The great goal of the church in the endeavors is the hallowing of God's Name and the coming of His Kingdom.

Thus the churches must strive, like the Good Shepherd Himself, to guard the sheep from apostasy from the Word of God (Matthew 18), and at the same time endeavor with all the means legitimately at her disposal to bring back the erring and lost under the dominion of Jesus Christ, the Lamb of God, the only Saviour of the world.

In view of all the imperfections evident even in faithful churches, the question might well arise whether, rather than turning first toward the world, churches ought not first pursue their own greater sanctification. It would be a mistake however, to think that the one could be done without the other for the church cannot truly be the *Church* without also being concerned for the world. Likewise, the church cannot be a blessing to the world unless in her own life, in her confessing and preaching, in her discipline and sanctification, in her unity and catholicity, she submits herself and binds herself to the eternal and imperishable Word of God. In short, unless she remains truly *church*.

The message of the Reformed Ecumenical Synod to the churches concerning the estrangement of mankind from the gospel is this: Let the Church of Jesus Christ be truly Church in love, in truth, in obedience to her Lord! In her concern for the world let her take heed to herself. Let her loving concern for the world increase as she seeks to grow in grace and in knowledge of her Saviour.

It is the prayer of the Synod that its member churches and others will seek increasingly to live in full obedience to the Holy Scriptures. May the churches revive through the power of the Spirit of the Lord and exhibit more and more the image of God's one, holy catholic Church to their own edification, to the blessing of the world and to the honour of our God and blessed Saviour, Jesus Christ.

Vakantieleed

—Arie, we horen de laatste maand niets meer van je. —Arie, mag je niet meer schrijven van Katrien? —Arie, je legt de pen er toch niet bij neer?

Zo zit men mij achter de broek, wanneer ik net zoals andere mensen vakantie neem en me een poosje terugtrek. Dat steekt en streelt me gelijktijdig.

Wanneer een volijverig iemand als ik tijdelijk het schrijven staakt, kan men toch wel nagaan, dat er een goede reden voor is, en om maar met de deur in huis te vallen: —Wie schrijft er nu met een gebroken been? Niemand, nietwaar? Waarom verwacht men dat dan wel van mij? zo vraag ik geprikkeld, want mijn been steekt weer en ik moet het weer verleggen. Want inderdaad, ik heb in mijn vakantie een ongeluk gehad, dat weliswaar licht en onaanzienlijk schijnt, maar waar men niet licht over moet denken, zoals Katrien geneigd is te doen.

Dat komt, doordat ik niet zozeer mijn hele been heb gebroken, maar meer mijn voet, en die ook weer niet helemaal, maar een van de vele beentjes, die er in een voet zitten. Ik moet er zoveel mogelijk mee rusten, maar mag me wel bewegen.

Men acht mijn tegenspoed klein en niet de moeite waard, maar ik zit er maar mee en moet die wee-e pijn maar lijden.

Ja, dat is aan het eind van onze vakantie gebeurd, een vakantie, waarvan ik al eerder schreef, dat ik er helemaal geen zin aan had. Ik had zeker een voorgevoel. Ik had geen behoefte aan vakantie, want ik was niet moe, ik had geen zin aan reizen en was van mening, dat ik ontspanning genoeg had. Ook Katrien zat niet bepaald vol vakantieplannen, terwijl de kinderen die leeftijd krijgen, waarop ze liever zonder dan met de ouders op stap gaan.

Dus waren we van plan, om de vakantie heerlijk rustig thuis door te brengen. Maar dat zat ons niet glad. Vrienden en kennissen, die er lucht van kregen, begonnen ons verwijten te maken. Men zei, dat ieder mens er zo nu en dan eens uit moest, anders werd hij muf en kreeg schimmel op zijn ziel. Men zei, dat thuis zitten geen vakantie was en dat geen vakantie houden schadelijk voor de gezondheid was. Men zei, dat mijn vrouw en ik gezamenlijk met onze gezondheid spotten. Men verweet ons, dat we te zuinig en te knijperig waren, om met vakantie te gaan. Zo dreef men ons als het ware de vakantie in. En dan wil men nog beweren, dat we hier in een vrij land wonen.

Een of andere gedienstige vriend, die geen naamkaartje achterliet, stuurde zelfs een reisbureau op ons af. Een schone dame bracht ons een bezoek om een reisplan voor en met ons klaar te maken. Ze liet een prospectus achter voor besluiteloze vakantiegangers en reizigers, die alles reeds hebben gezien.

Toen we tenslotte de wanhoop nabij waren en zuchtend besloten, om in vredesnaam maar ergens heen te gaan, kwam de oplossing onze woning binnen in de gestalte van Berend Egel, met wie ik al bevriend ben geweest sedert mijn diensttijd. Berend heeft het in Canada goed gemaakt als importeur van maggi en kaas en king en andere nederlandse heerlijkheden, mitsgaders klompen en mattenkloppers. Zijn voorspoed heeft hem evenwel geen vrolijke inzichten bijgebracht. Hij heeft zich, zolang ik hem ken, en dat is al meer dan dertig jaar, als een aartspessimist gedragen, hoewel ik als een van zijn beste vrienden wel eens gemerkt heb, dat dit — gelukkig! — mere schijn is dan werkelijkheid. Anders zou Berend wel een heel slecht Christen zijn, wat hij toch echt niet is.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Met een zucht zeeg Berend neer in een leuningstoel en keek ons droevig aan. Hij begon meteen over de vakantie en constateerde met een nieuwe zucht, dat het al duidelijk aan ons te zien was, dat we aan het wegkwijnen waren. Voordat het te laat was — en weldra zou het te laat wezen! — moesten we ons luchtig gaan aankleden en een paar dagen met hem en zijn vrouw meegaan naar hun cottage aan het meer, dan konden Katrien en zijn vrouw samen kwebbelen, terwijl de mannen zich zouden vermaken met vissen. We moesten ons meteen klaarmaken, want de auto stond voor. Tegen dergelijke pressie niet opgewassen verkleedden we ons haastelijk en een paar uur later zaten we al een kop thee te drinken op het grasveld van de cottage van Berend Egel, die zich inspande, om ons droefgeestig uit te leggen, dat zo'n cottage een slechte geldbelegging was en dat hij het ding alleen op aandringen van zijn onzakelijke echtgenote had gekocht. Hij toonde mij zijn fraaie boot met outboard-motor en merkte zuchtend en steunend op, dat het eigenlijk gekkenwerk was, om zulke dingen te kopen, maar dat een mens nu eenmaal tot alle gekkigheid geneigd is.

De rest van de dag brachten we gezellig door in en bij de cottage.

Onbewogen luisterde ik naar de zwartgallige betogen van mijn vriend, die verklaarde, dat er niet veel hoop meer was voor Canada.

—In welk opzicht? vroeg ik. —In elk opzicht, was het antwoord.

Ook was er volgens Berend weinig hoop meer voor handel en nijverheid, kerk en school, heden en toekomst. Men kon beter alle hoop laten varen.

Zo nu en dan ging ik er tegenin, hetgeen Berend tevreden scheen te stemmen.

Tegen elf uur gingen we naar bed. —Welterusten, zei Berend ongaarne, er aan toevoegend, dat we wel niet zo best zouden slapen, omdat de matrassen niet van eerste klas kwaliteit waren.

We sliepen echter uitstekend en werden de volgende dag welgemoed en verkwikt wakker. Het was toch wel fijn, zo'n paar dagen er tussenuit!

Het was stralend mooi weer, en het bleek, dat Berend ook goed uitgeslapen was, want hij voorspelde regen en onweersbuien.

Na het ontbijt maakten we ons gereed voor de visvangst. Benzine, voedsel, hengels en ander visgereedschap werd aan boord gebracht, en even later tuften we samen weg, het lake op.

Ze zullen wel weer niet bijten, riep stuurman Berend me toe, een verachtelijke blik naar het water werpend.

Maar na een half uurtje, middenop het lake, toen we zo'n paar mijl van de oever waren, kreeg ik beet en verschalkte ik mijn eerste snoekje. En dat bleef zo doorgaan. Zelfs Berend had het er druk mee. Zo hadden we binnen enkele uren een mooi partijtje vis.

—Kijk es naar de lucht, zei Berend tegen de middag triomfantelijk, en inderdaad, het scheen dat zijn pessimistische weerprofetie in vervulling zou gaan: er kwam een donkere lucht opzetten en de wind begon toe te nemen.

Dus gaf onze vaardige stuurman weer een ferme ruk aan het touw, om de motor aan te krijgen. De motor beantwoordde deze pogingen met een paar asthmatische kuchen en verviel daarna in een diep zwijgen.

Hoe kan dat nu? vroeg Berend. Ik voelde me niet bekwaam, om op de vraag in te gaan. Thans begon de eigenaar te foeteren op de slechte wereld, waarin het mogelijk is, dat een eerlijk mens wordt beetgenomen door gewetenloze handelaars in buitenboordmotoren. Dit gaf weliswaar Berend enige verlichting, maar bracht de motor niet op toeren.

Berend draaide hierna de motor los van de boot en sleepte het zware geval naar binnen. Samen bekeken we de schroeven eens en voelden hier eens en draaiden daar eens. Niets onregelmatigs konden onze lekenogen ontdekken.

—We zullen het nog maar weer eens proberen, zuchtte de baas en tilde de motor weer op. En toen gebeurde er iets heel ergs. Bijna had hij de motor aan de boot vast, toen er een zware golf kwam, die Berend even het evenwicht deed verliezen, zodat hij zijn kostbare last losliet . . .

—Hee, hola, ho! riep hij vertwijfeld de motor na, toen deze in de diepte verdween. Even was er een draaikolk, even dreven er wat bellen op het water, maar de motor keerde niet terug. Nog nooit had Berend zo veel reden gehad, om mismoedig te zijn als nu: de motor ergens in de diepte, een bui boven ons hoofd, en onstuimig water onder ons en om ons heen. Ik greep maar gauw de roeispanen en begon met alle macht te roeien.

We zeiden niet veel meer tegen elkaar. Ik had het met mijn arme gastheer te doen.

Spoedig hield het op met zachtjes regenen. Het werd een plensbui. En ik maar roeien, en hoewel ik dat veel gedaan heb en er me zelf een meester in acht, kon ik niet zeggen, dat we hard opschoten. De boot lag loodzwaar op het water en het leek wel of er aan getrokken werd.

Al spoedig had Berend het ook in de gaten. Hij zei, dat ik niet genoeg kracht had, omdat ik altijd thuis zat, en dat hij me een handje zou helpen. Dus ging hij de ene roeispaan hanteren en ik de andere. Weldra waren we beiden drijfnat, zowel van de regen als van de transpiratie. We roeiden en roeiden en schoten niets op. Totdat Berend een verrassende ontdekking deed. —Hee, sufferd, je hebt vergeten het anker in te halen. Dat was jouw werk! Met diepe schaamte erkende ik mijn verzuim, waarvoor ik reeds zwaar gestraft was.

Afgemat en bedrukt legden we eindelijk aan bij het steigertje van Berend's cottage. Toen geschiedde het tweede ongeluk: Vaardig — ik ben nog aardig lenig op mijn leeftijd en demonstreer dat graag — vaardig en vlug dus sprong ik uit de boot op de steiger. De steiger was glad van de regen en ik zwikte en struikelde. Ik was gauw weer op de been, maar voelde een stekende pijn in mijn linkervoet. Ik strompelde naar de cottage toe, ondersteund door sombere Berend. Zo verschenen we aan onze vrouwen als een paar ellendige drenkelingen, geheel verstoken van jeugd en moed en kracht.

's Avonds heeft Berend ons nog thuis gebracht en de volgende morgen ben ik met mijn voet naar de dokter geweest. Die constateerde een gebroken voetbeentje en schreef een week volmaakte rust voor. Dit was een aangenaam recept, dat me bovendien een goede verontschuldiging gaf aan vrienden en bekenden, om thuis te zijn tijdens de vacantiedagen.

Gisteravond waren Berend Egel en zijn vrouw op bezoek. Hij vertelde me, dat men met behulp van een duiker er in geslaagd was, om zijn motor op te sporen en te bergen. Het was allemaal wel duur geweest en de motor zou wel geleden hebben, maar toch was hij blij, dat hij het ding weer terug had. Het speet hem anders wel, dat de vacanties weer ten einde waren, immers van werken werd de mens maar moe. Bovendien was het toch niets gedaan met de economie des lands. Er viel niets meer te verdienen. Ook stond het met staat en kerk er niet bepaald rooskleurig voor.

Nu, het is ons wel goed, dat de vakanties voorbij zijn. De kinderen zijn weer naar school en Katrien heeft overdag het rijk weer alleen thuis. Zelf ben ik ook weer aan het timmeren geslagen, hoewel ik mijn voet nog wel voel.

Zo begint alles weer te draaien. Het verenigingswerk komt weer op toeren. Er is leven en actie. En zo werken we voort in ons eigen koninkrijkje en we mogen ook meedoen in het grote Koninkrijk. We zijn bevoorrechte mensen!

Er is weer veel werk aan de winkel en dat is goed!

Arie.

ONS FEUILLETON

• SCHERVEN-MIE •

door Co Verburg

(2)

De oude pottenbaas laat haar geen gelegenheid om hem te bemoederen; om hem te zeggen, dat hij zich moet verkleden en warmen, terwijl zij de koffie inschenkt. Hij zegt wat hij zeggen wil, alsof hij de woorden lang tevoren had overdacht, starend door het regengordijn.

"Zeven, juist," herhaalt hij. "Dus zólang is het goede mens al dood. Hoe oud ben je nu ook weer, Mie? Was je geen twintig geworden van 't zomer . . .?"

"Ja, Vader, maar U moet nu . . . U praat zo vreemd . . . Is er iets gebeurd?"

Er zweemt een glimlach om z'n mond, maar het is een verminkt lachje, omdat zijn gezicht nog niet plooien wil na de koude wind, die er in gewaaid is. Maar hij kijkt nu toch naar haar, niet meer zo in de verte, niet meer zo onbestemd naar een plaats waarheen zij zijn blik niet volgen kan. En hij praat nu ook gewoon, wel vermoeid, maar tot haar alleen. Haar angst wil hij wegnemen met zijn goede, zachte woorden. "Nee-nee, laat maar. Haal jij maar vlug de kleren voor je Vader. En dan krijg ik koffie, nietwaar?"

Ze is er niet helemaal gerustgesteld door. Ze weet immers nog niet, wat er aan mankeerde, toen hij zo vreemd deed. Is ze geen vrouw? Is haar zorg niet een mengsel van liefde en nieuwsgierigheid? "Ja, Vader, maar . . ."

Hij kent dat zo goed! In zijn goede dagen zou hij er om gelachen hebben: "Ha, die Mieke! Alle vrouwen zijn gelijk, kind, geloof dat van je Vader . . . !"

Nu wimpelt hij hij haar eerlijk-zorgzame vraag af, voordat ze hem helemaal zeggen kon. "Goed, kindje, goed . . ."

Zó moederlijk klinken die woorden, zó vol liefde, dat ze er wel om schreien kan. De angst van die dag, die onbegrepen, voortdurende angst, waarvan ze nog niet verlost is, zou ze uit willen schreien tegen zijn schouder. Maar tegelijk voelt ze ook, hóe onmogelijk dat is, om bij deze oude, dodelijk-vermoeide man om steun te komen. Ze moet zelf dragen, zelf haar zorg verwerken. Ja, ze moet zelfs méér dan dat: ze moet ook zijn zorg dragen en hem nog verzorgen en helpen daarbij! Ze haast zich naar de slaapkamer en veegt met het bundeltje ondergoed een paar tranen uit haar ogen. Daarmee eindigt dan ook haar zwakheid. Onzin! Je zal eens zien hoe Vader opknapt van droge kleren, een kop koffie en een warme kachel!

Als ze binnenkomt staat de pottenschipper al in zijn baaien ondergoed. Discreet — ze is vrouw, en geen kind meer, óók tegenover haar Vader — gaat ze naar de keuken. Onder haar arm neemt ze de poes mee, die tóch weer in de leuningstoel gesprongen was en daar nu prins-heerlijk lag te slapen, helemaal op een rolletje. "Deugniet!" moppert ze en ze zet haar buiten de deur. De kat weet dat het nu een verloren zaak is en rent met grote sprongen naar de pottenschuur. Misschien hoopt ze, dat er nog een piezeltje warmte in de turfmoffel achtergebleven is. Daarin teleurgesteld zal ze dan in de turfmolm een warm plaatsje zoeken voor de nacht.

Mie treuzelt wat om in de keuken, totdat ze voldoende zekerheid heeft dat Vader zich verkleed heeft. Ten overvloede rammelt ze overdreven luidruchtig met de kopjes, voordat ze naar binnen gaat. Dan zit de oude schipper al half dommelend in zijn stoel, zijn sokken-voeten tegen de warme plaat rond de plattebuis-kachel. Mie moet hem zijn koffie haast in zijn handen dwingen, zo afwezig is hij.

Maar dan komt hij bij: hij slurpt van de koffie en geeft antwoord op haar vraag: "Koffie heet genoeg, Vader?"

"Dat zal wel, kindje, dat zal wel, maar . . . het smaakt me niet. Ik ben te moe. Begrijp je nou, hoe ik zo moe kom . . . ?"

Hij wacht, maar ze antwoordt niet. Ze kijkt alleen maar, naar de koffie, die schommelt in het kopje en . . . pas op! . . . straks er nog overheen zal gaan, als Vaders hand zo blijft trillen. Voor alle zekerheid neemt ze het kopje van hem over, want de koffie is gloeiend heet en zal door zijn onderbroek heen op zijn been branden, als . . . Hij merkt het nauwelijks; zijn handen schijnen wel machteloos te zijn. Al zijn aandacht wil hij kennelijk hebben bij wat hij gaat zeggen. Het concentreren kost merkbaar inspanning. ". . . Zó druk was het vandaag toch heus niet. Ik ben heen de rivier afgezakt, ja-ja, en daar heb ik wat boeren bezocht. Dan moet je wel eens een keertje extra aanleggen, maar dat mag toch geen naam hebben. Terug . . . terug had ik een gunstige wind; de schuit vlóóg er over . . . !"

Ze kent dat. Aardewerk is paardewerk! Dat is altijd zeker, ook als je, als klein pottenbaasje, je spullen zélf aan de man gaat brengen. Het werk, dat er vastzit aan één keer aanleggen bij een boerderij. De tjalk is niet groot, en het zeil is navenant, maar dat zeil moet toch telkens maar weer gehesen worden; de tjalk moet vastgelegd, de loopplank uitgelegd worden. 't Is allemaal niks bijzonders, als je jong en sterk bent. Poeh! dan lách je er om. Maar als je je beste tijd achter de rug hebt, zoals Vader nu en het is dan zulk hondenweer, dan is het onmenselijk zwaar werk. In goedmoedige zelfspot zei hij daar zelf eens van: "Als pottenschipper lig je zelf voortdurend in de kleshoek, Mie . . ."

Ze weet er langzamerhand alles van: hard werken is het en armoe troef.

"t Was ook zulk slecht weer," troost ze hem nu over zijn vermoeidheid. Hij zal zich op 't ogenblik weer in de kleshoek gekwakt voelen en ze wil hem over dit dieptepunt van zijn vermoeidheid heenhelpen.

Intussen is hij al weer ver weg met zijn gedachten. Of staan zijn gedachten soms stil? Werken ze, zoals een afgelopen uurwerk werkt: je geeft de slinger een duwtje en dan gaat het weer, tik-tak, tik-tak . . .

"Hmm, ja . . ." Het duwtje helpt! Maar dan gaat hij weer voort op dezelfde onbegrijpelijke manier, waarop hij praatte, toen hij thuiskwam. ". . . Eh, zeg Mie, hoe oud was je, toen ik je de huishouding alleen liet doen?"

Mie is eerlijk verwonderd. Vader gaat duidelijk met zijn gedachten door de voorbije jaren na Moeders dood. Wist hij het dan heus niet meer dat ze al met haar tiende jaar van school kwam, om hun huishouding te bereddeden? Was hij helemaal vergeten dat Meester Huisman verontwaardigd was komen vragen of hij geen verantwoordelijkheid kende tegenover zijn kind? 't Was dit en 't was dat en een groot schandaal, dat moest hij dan maar eens weten, om zo'n jong kind van school te halen. Uit de meid, die Mie, kon immers van alles groeien, want ze had een stel hersens, waar Gradien van de dominee niet aan tippen kon. En wat liet de pottenbakker uit haar groeien? Een arbeidersmeid, dèr! Straks was ze goed genoeg als huissloof voor de eerste de beste daggelder, die om haar kwam! Nog na-stotterend van drift was meester de deur uitgehompeld, met zijn kreupele been trekkend, terwijl hij de dijk opzeulde, telkens omziend naar het huisje, waarin die verwaten kinderbeul van een Derk-Jan Lomer woonde.

Zonder nadenken koos Mie toen partij voor haar Vader. Vader vond dat ze al groot was en de huishouding kon doen: ze zou groot zijn en zijn vertrouwen waardig blijken!

Wat Meester gezegd had van die arbeider en zo, hoorde ze van Vader, want zelf was ze bij de eerste kwade woorden de kamer uitgevlucht naar het pottenschuurtje. Ruzie was haar vreemd. En een arbeider, een daggelder trouwen? Dat nooit! Ze zou de huishouding doen, zoals een ander het haar niet verbeteren kon, maar daarom zou ze nog geen stap met een arbeider meegaan.

Bijna dankbaar, omdat haar Vader — naast God, vergeet dat nooit, Mieke! — haar leven zo wijs en goed bestuurd had, zei ze: "Tien jaar was ik, Vader. Maar waarom vraagt U dat?"

Traag hief hij zijn slanke hand. "Laat maar, kindje, 't is niemendal."

Niemendal? Maar waarom wilde Vader niet zeggen wat er was?

Och wat deed het er toe? Vader praatte al verder, in zijn woorden zou ze naar antwoord op haar vragen zoeken. Er wás iets en er zou nog meer gebeuren, dat wist ze immers al heel deze vreemde dag . . . ?

"Je hebt niet veel plezier gehad in je jeugd, nietwaar?"

Ze wilde ontkennen; hij praatte door, als dromend. "Misschien had ik toch beter . . . Nee, ik ben blij, dat wij sámen gebleven zijn. Ik zou geen andere vrouw in huis verdragen hebben, na je Moeder . . ."

Praatte hij nu zichzelf wat voor? Was hij er nog nooit over uitgedacht en uitgestreden geraakt, dat hij zijn kind in het isolement van dit onvolledig huishoudentje gelaten had? Meende hij nog steeds dat hij haar opgeofferd had aan een hersenschim: de nagedachtenis van een dode, die geëerd werd in de opengehouden plaats aan tafel, de door niemand ingenomen plaats in het hoge ledikant, de onvervulde post in het gezin? Had hij dat nog steeds niet uitgevochten, in de vele eenzame uren aan het roer van de pottentjalk? Uren, waarin hij staarde naar het volgend punt van zijn reis, dat weer een stukje dichter zou zijn bij het eenzame kind. Wanneer hij haar dan zag, vrolijk bij het weerzien en vrolijk, zolang zijn aanwezigheid duurde, was de strijd geluwd, overwonnen zelfs: het was beter, verder maar ongetrouwd te blijven en te teren op het verleden. Jaren, zoals hij gehad had, keerden nooit voor de tweede maal in een mensenleven terug. Paulus had wijsheid gesproken, louter wijsheid, door de weduwnaren af te raden, opnieuw te trouwen.

Voor 't eerst was vandaag die zekerheid er niet, bij zijn thuiskomst. Het gevoel bleef hem bij, dat hij zijn kind alleen liet staan, óók nu, terwijl hij toch in levende lijve bij de kachel zat en tegen haar sprak.

Sinds ze vrouw was, begrijpend en warm-voelend als hij, had ze zijn voortdurende strijd gekend en begrepen, al spraken ze daar nooit over: hij was haar Vader, en zij het kind, dat nooit mondig mocht worden tegenover de man van haar Moeder.

Evenals hij voelde ze het verschil tussen zijn thuiskomst van gisteren en eergisteren en alle dagen daarvoor én vandaag. Deze thuiskomst liet haar alleen, zoals ze de hele dag geweest was. In plaats van opgemonterd te worden door zijn kameraadschappelijk en toch zo écht-vaderlijk: "Hallo, Mieke, daar is je oude Vader weer. Hoe heb je 't vandaag gehad, kleine meid? Nog klanten geweest" . . . of: "Ik zie, dat de turfschipper vandaag geweest is? Ja, ik zag hem onderweg en ik heb hem langs gestuurd, want we waren er bijna door. Kijk, nu kan ik weer een hele poos vooruit, dan ben ik een paar weken aan de wal, hoe lijkt je dat?"

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

God in His goodness blessed us with the birth of a son

JOHN MEYER

A brother to Peter Louis, Joanna Grace and William George.

His grateful parents:
Rev. and Mrs.
Wm. L. Vander Beek.

Born: September 9, 1963.

5 Walden Crescent,
Transcona 25, Man.

With thankfulness to the Lord, we wish to announce the birth of our son

STEVEN JOHN

J. Reitsma.
S. Reitsma—De Jong.

September 11, 1963.

379 Main St.
Woodstock, Ont.

Thankful to the Lord we announce the birth of our son

GREGORY JOHN

Mr. and Mrs. Fred. De Jong.

1242 - 11th Ave.
Calgary, Alta.

September 15, 1963.

With thankful hearts we announce that the Lord has entrusted to our care a twin daughter and son

ANITA GRACE
JOHN CALVIN

Albert and Sjoukje
Van Belle—nee Feddema.

A sister and brother for Jake, Sylvia and Emmy.

September 16, 1963.
R.R. # II, Orono, Ont.

Mr. and Mrs. Ralph Sol of Woodstock wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

MARGARET
to
RAYMOND HETTINGA

son of Mr. & Mrs. T. Hettinga of Ingersoll (Ont.).

The ceremony will take place D.V. on Wednesday, October 2, 1963 at 7:30 p.m. in the First Christian Reformed Church of Woodstock.

Rev. W. Feenstra officiating.

Future address: R.R. 6, Woodstock (Ont.).

Vanuit Nederland ontvingen wij bericht, dat de Here tot Zich nam onze geliefde moeder en grootmoeder

TRIJNTJE DE JONG—
v. d. KOOY,

in de gezegende ouderdom van 78 jaar.

Gezang 14.

Hamilton, Ont.:
A. van der Kooy—
Looyenga.
B. Looyenga.
Kinderen en kleinkinderen.

16 september 1963.

Hamilton, Ont.
75 W. 3rd St.

De kerkeraad der Free Christian Reformed Church te Vineland, geeft met diepe droefheid kennis van het plotseling verscheiden van de door hen zo innig beminde en enige weken in haar midden verkerende oud-pastor

Ds. JOH. DE WAAL,

in leven Predikant der Chr. Geref. Kerk te Klundert, N.B., Nederland.

Wij worden vertroost door de wetenschap, dat de Here hem tot heerlijkheid heeft bevorderd.

Vertrooste de Here de kinderen en kleinkinderen.

Namens de gemeente en kerkeraad der Free Christian Reformed Church te Vineland,

A. Kruitbosch, Voorz.
E. Ankersmit, Scriba.

The Lord took unto Himself on September 19, 1963, my dearly beloved husband

BERT BANDRINGA,

in his 31st year.

"The Lord is my Shepherd."
Wiep Bandringa.

The funeral took place September 23, 1963. Interment in Mt. Pleasant Cemetary, London (Ont.).

De Here nam tot Zich onze geliefde en onvergetelijke schoonzoon, zwager en oom

BERT BANDRINGA,

op de leeftijd van 30 jaar, echtgenoot van Wiep Kobes.

Strathroy (Ont.):
Mr. & Mrs.
John Kobes.
London (Ont.):
Clarence Kobes.
Strathroy (Ont.):
Evert & Grace Kobes.
Judy.
Diane Kobes.

19 september 1963.

The Lord took into His heavenly home our dearest friend

BERT BANDRINGA.

John & Gertie Sipkens and family.

London, Ont.

On September 27th we hope to celebrate the 40th wedding anniversary of our parents and grandparents

HENDRIKUS A. VEGTER
and
DINA E. VEGTER—BOVEN

That the Lord may keep and bless them for many more years to come, is the wish of their children and grandchildren.

John and Ann Vegter.
Herma.
Dena.
Joany.
Trudy.
Piet and Annie Vegter.
Harry.
Peter.
Hank and Henny Vegter.
Johny.
Dicky.
Cathy.
Peter.
Wiebrand and Truus Buikema.
Jacky.
Dena.
Henry.
Hilda.
Otto.
Harco Vegter.

3 Glenn Eagle Cres.
Brampton, Ont.

With gratitude to God we wish to commemorate the 35th wedding anniversary of our dear parents

ADRIANUS DEN HAAN
and
MAARTJE DEN HAAN—
RODENBURG

on October 3, 1963.

Gerrit.
Sam and Bonnie and Christy.
Eddy.
Marjorie.
Martin.
John.

Reception will be held on October 5, in the Alliston Christian Reformed Church.

R.R. no. 2, Loretto, Ontario.

In gratefulness to God, we wish to announce the recent 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents.

MEINT DE JONG
AAFKE DE JONG—JONKER

on September 16, 1963.

Belleville, Ont.
Griet and Ginus
Heuving.
Michael.
R.R. 4,
Stirling, Ont.

Gevraagd:

EEN JONGEN

15 tot 17 jaar, voor dairy bedrijf. Goed loon, kost en inwoning. Adres: B. G. Elzinga, R.R. 5, Simcoe. Tel.: 587-4369 Jarvis.

A Chr. Ref. Church in Prince Rupert is our aim. The post office is in need of

LETTER CARRIERS

For full particulars write to: W. C. Homburg, General Delivery, Prince Rupert, B.C.

De resultaten zijn:

BETERE, VERDEELDE WARMTE,

speciaal over de vloer, en dit voor half de prijs in vergelijking met olie of gas. BESTEL NU Uw E. M. Jaarsma kolenhaard.

Te koop:

EEN BESTE 100 ACRES FARM

Deze farm is gelegen 3 mijl van Woodstock aan No. 2 hoofdweg. Het huis en de barn zijn in excellent conditie. De totale prijs is $ 22.000 met $ 4.000 down. Een vertrouwd persoon die beschikt over stock en implements kunnen wij helpen met het downpayment. De schoolbus gaat langs de deur. Bent U geïnteresseerd in een goede 100 of 200 acre farm in het hart van Oxford County of rond Listowel, Harriston of Fergus district, dan kunnen wij U zeker helpen. Wij beschikken n.l. over een staf van rond 60 salesmen, verdeeld over Ontario. Mocht U desgewenst een nacht over willen blijven om de zaak eens rustig te bekijken, ook hiervoor is gelegenheid en het verplicht U tot niets. Contact ons tel. 423-6406 of schrijf ons aan Box 73, Beachville, Ont. Mrs. D. Wybenga, vertegenwoordigt: J. A. Willoughby, Toronto.

FARM TE KOOP

100 Acres, ongeveer 9 mijl van Hamilton. Prima huis, 7 kamers, van alle gemakken voorzien. Goede barn, 12 acres druiven. 2 acres peren. Kleigrond. Vraagprijs $ 27,000. Downpayment $ 6,000.

Jack Bylsma,

Real Estate

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

Wanted:

RIDE FROM ST. CATHARINES

(or vicinity) to Toronto (vicinity), and (or) a return; on the weekends. Will share costs. Write to: H. Jonker, 267 Main St. N., Brampton, Ont.

Te koop:

1 - 5½ SPELS & SUB BAS ORGEL

Geheel gereviseerd, moderne kast en bank. H. Pilon, 31 Sharbot Ave., Scarboro (Ont.). Bel AX 3-2052.

For sale: One mile from Dundas,

DOUBLE HOUSE

made in two apts., considerable land, low township taxes. Reasonable to close estate. Write to Marion Ayslop, Box No. 222, Dundas P.O., Ontario.

PRIMA BROODBAKKER GEVRAAGD

Zelfstandig kunnende werken. Queenston Bakery, 27½ Queenston St., St. Catharines, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED MARRIED MAN

for Holstein dairy farm. Small family. Wages $ 275.00 per month plus 4-room apartment with all conveniences. Hydro and milk. Or Single man $ 225.00 per month. S. IJsselstein, R.R. 4, Meadowvale, Ont. Phone GL 1-3441.

Wanted:

EXPERIENCED UPHOLSTERER

Starting wage $1.65 per hr. Situated near Chr. Ref. and Reformed Church. 158 West St., Port Colborne, Ont. TE 5-5089.

KOSTGANGERS GEVRAAGD

Tel. JAckson 8-2061, Hamilton, Ont.

For rent:

NICE APARTMENT

suitable for couple or single person. Private entrance and all conveniences. 917 Upper James St. Hamilton, Ont. Phone 385-2573.

Te koop: Wegens ziekte van de eigenaar, een goed bestaande

SCHOENENZAAK EN REPARATIE-INRICHTING

Dit is de enige schoenenzaak in town. Voor een serieuze koper liggen de boeken ter inzage, en de eigenaar is genegen om de koper het vak te leren en in te werken. Dit is werkelijk een goede kans om zelf te beginnen en de eigenaar wil het voor een geschikte prijs verkopen op goede voorwaarden. De machines, inventaris en voorraad zijn allen in goede staat. Kom eens kijken en praten of schrijf naar Charles Husty Shoe Store, Watford, Ont.

AGGRESSIVE YOUNG MEN REQUIRED

for Heavy Construction projects. Knowledge of form work and placing of reinforcing steel is a necessity. Good future for ambitious men. Apply in writing or phone: NADECO LTD., Engineers and Contractors. P.O. Box 126, Rexdale, Ont. Phone 741-4182, nights 249-6782.

For rent:

6 ROOM HOUSE

within walking distance of First Chr. Ref. Church, Toronto. Also near subway. Very reasonable, available at Oct. 20. J. Barkmeyer. Phone HU 1-8419.

DAIRY-FARM MET "OPEN" MELKCONTRACT EN HOOG INKOMEN

in Newcastle bij Oshawa. 200 Acres zeer produktief land, 2000 feet Ontario-lake frontage. Drilled well en 2 ponds. Zes jaar prima bewerkt door Nederlandse boer, doch ziekte dwingt tot verkoop. Huis en barn in zeer goede staat. Barn 145 x 34 feet met waterbowls, steel stanchions en stalls voor jongvee. Brick huis met 9 kamers, badkamer, moderne keuken, olie furnace, heetwatertank.

In deze welvarende omgeving is veel werkgelegenheid voor eventueel uitwerkende kinderen tegen hoog loon.

Voor de juiste koper te koop tegen een laag down-payment.

Vraagprijs $ 42.000. Eventueel ook te koop met vee en mamachinerie.

J. J. VAN HERWERDEN, REALTOR

741 King Street E. OSHAWA (ONT.) Tel. 723-4471

FOR SALE

Small, but well established FLOWER BUSINESS

This small farm is located in the city of St. Catharines. A modern house with 3 bedrooms, nice kitchen, livingroom, bathroom, full basement with oil furnace. Beautiful front lawn & back-yard.

ONE LARGE AND ONE SMALL GREENHOUSE IN SPLENDID CONDITION, heated by hot-water boiler, oil fired. Hot & cold-beds, orchard with apples and pears. Large packing-shed in front of the greenhouses and separate building for storage. The boiler has a capacity for another large greenhouse to be built if necessary.

ALL IMPLEMENTS for operating the business are included in sale as well as many flower pots, potsoil, piping and glass. Asking price only $ 17,500.—. Downpayment $ 5,000.—. Mortgage available in the amount of $ 12,500.— at 6%, repayable with $ 100.— per month, to include principal and interest. Owner is also willing to trade for a farm of 50 to 100 acres.

K. KRAAY, REALTOR

2 JULIANA CRESCENT, ST. CATHARINES, ONT.
Phone WE 4-1813

Zoekt U naar een groot Bloemen bedrijf met een zeer goed inkomen?

Momenteel hebben wij een prachtig, naar de eisen des tijds, ingericht bedrijf ter verkoop in handen met 7 EERSTE KLAS BROEIKASSEN welke automatisch worden verwarmd met grote boilers en extra boilers.

Behalve de flinke "storage & packing-room" is er een woonhuis boven de boiler ruimte gebouwd en nog een klein huis.

ALLE GEREEDSCHAPPEN EN VOORRAAD DER BLOEMEN ZIJN IN DE KOOP BEGREPEN.

Dit is een bedrijf met vaste klanten en de moeite waard te inspecteren.

VRAAGPRIJS $ 85.000.—. Gevraagd downpayment $ 17.000.—.
OPEN VOOR OFFERS.

Hypotheek van $ 68.000.— verkrijgbaar voor slechts 5% rente, welke op gemakkelijke wijze mag worden terugbetaald.

K. KRAAY, REALTOR

2 JULIANA CRESCENT, ST. CATHARINES, ONT.
Phone WE 4-1813

Christian School Teachers Problem

With our Christian Schools in full swing again, we may be thankful that so many of our schools have been able to secure a dedicated and well qualified staff, willing to do their utmost under not always favorable circumstances.

They have to work for a somewhat lower salary than is paid in the Public Schools, besides this they also have to work under somewhat more critical supervision by the parents who control the Christian Schools.

It is well known that some of our parents are much more frank in criticizing for right or for wrong, the teachers in our own Christian schools than they ever dared to do teachers in the Public schools, and a little more consideration on the part of those parents would certainly make life for our teachers more pleasant.

But the good Christian School teacher does take all this in his or her stride and just continues with their work, of which there is plenty, it is estimated that we are going to need some 25 to 30 new teachers every year to take care of the increased enrollment in our schools and to offset the natural loss of female teachers.

There is going to be a place for many a young man and young woman in our schools in the years to come, and it is hoped that many a young man will take up the teaching profession as his life's work.

Being in the employ of a parent controlled school has some disadvantages in itself, the demands are greater than placed on the shoulders of a public school teacher, besides having to bring the children up to the required standard of knowledge, you have to instill in them the fear and the love of the Lord, according to the doctrine of our faith.

For the good teacher this greater responsibility is an added incentive to be a Christian School teacher, actually it makes the profession so much more challenging than just teaching children some unrelated subjects.

An added burden seems to loom up now for our teachers, in that the Dep. of Education has sent out a form this fall, in which all our teachers are requested (not demanded) to list the type of temporary or permanent certificates they may hold, as known to be required for teaching in the public schools.

Probably this form is a result of Bill 33, and some weakhearted person might well have looked with dismay on this form after signing it with not one paper to his or her credit. Well, sign your blank form with pride!

There is nothing wrong with you educating par of our Canadian youth, even though you have no official certificate for doing it. You are in the right place, don't you worry, there is no law or authority that can tell you to stop what you are doing as long as you do it well, and as long as you are well qualified for your work.

As private schools we still are privileged and looked up to by other educators, some of our own people might have an inferiority complex, but generally speaking there is no reason for this, our well-dedicated and hard-working teachers are giving our children a better than average education, and if it sometimes might look like our 3 R's are below par, at least in the eyes of people who have no way of camparing really, even in these cases the moral value of our schools justifies their existence.

We are not having our schools for Reading, Writing and Arithmetic only, a lot more is involved and you sometimes wonder if our people with all their care and offerings don't forget the real purpose of our Christian school, to educate our Covenant children in the fear of the Lord.

Are our schools now suffering from the fear for Bill 33, is the shortage of teachers with which some of our schools have to struggle this year, due to the fact that some of our able teachers went to the Public School, for the sole purpose of obtaining a permanent certificate?

If so, my brother and sister, you are doing a disservice to our Christian schools, we are not interested in your permanent certificate secured in this way, and there is no need for you to go about it in this way, if you really believe in the promises of our Lord, you should certainly not leave our schools without skills in these critical years, some of our schools need you badly, and yet here you are trying to obtain a piece of paper which you do not need for service in the Christian Schools, and taking at least two years away from us, years in which you could have learned just as much in our own schools as far as experience is concerned.

What is your thinking? What is your fear? What do you think is going to happen, will they close down our schools someday and tell us to hire nothing but certified teachers? For all practical reasons my friends, such a step is unthinkable, and will be more so if not one teacher in our schools has a temporary or permanent certificate, and suppose it will happen, which school board will be happy with the holders of permanent certificates at such a time.

If our teachers are going to be brought under the requirement of having Department of Education certificates we should be able to get this certification through service in our own schools be it probably under the supervision of the Dept. of Education to ensure that our teachers are at least as qualified as others.

This is the way and here is a tremendous task for our teachers and principals to band together, to work hard in their professional organization, to be leaders together for the good of our schools.

If we have a well run teachers organization, we could first of all have them set standards for our teaching staffs, for all practical reasons we could have a Christian School Teachers Certificate, either temporary or permanent and I am sure that it will not take long and our requirements will be higher than they are for obtaining a public school certificate. First of all there will be the requirement of training, those with Christian School, Christian High School and Christian Teachers College training will have a more valid certificate for our schools than those having obtained their preparation elsewhere, what good is a teacher that knows how to teach, but does not know how to tell the Bible story or how to relate all knowledge to the Creator, and this is a much greater problem with our public school, public high school and public teachers college trained teacher than many a board realizes.

It is known that also most of the persons trained in the public

(Continued on page 9)

Langley Christian School still needs

A TEACHER

for grades 1 and 2. Who is willing to help? Send applications to Tony VanderWal, 20452 - 102 Ave., R.R. 4, Langley, B.C.

The Calvin Christian School Soc. Trenton, Ont. is in need of a

FIFTH TEACHER IMMEDIATELY

for the middle grades. Qualified teacher preferred; salary according to schedule Ont. Alliance. Send letters or inquiries to Jack Stam, Box 447, Trenton. Ex 2-3485.

For rent: Near Springdale C. R. Church and School,

2 BEDROOM DUPLEX

Conveniences. $ 45.00. 25 min. to Weston or Rexdale. Phone Bradford 775-3339.

Te koop:

HOLL. LEESBIBLIOTHEEK

(duizend delen). Geschikt voor vereniging of als bijverd. Prijs $ 500 incl. catalogi en rekken. Contact J. Veenstra, 25 King St., Weston, Ont. CH 9-5406.

BEEF AND HOG FARM

198 acres, excellent soil, large fields; pole barn, 44x86, 125-head size; pig barn, new, 62, 40x96, both barns designed by Ontario Agricultural College, also, bank barn, 90x110; brick house, 8 rooms, all modern conveniences, oil heat. This is a real buy. Ill health forces sale, down payment $5,000, 1 mtge., private sale. Mr. A. R. H. Johnson, R.R. 2, Grand Valley, Ont. Phone 303, ring 2.

---

92 ACRE WELL LOCATED BEEFFARM

11 Rooms house, 22 head of cattle. Large line of good machinery. This farm can be changed to dairy-farm with an open milkcontract. Asking $ 27,500.— with $ 10,000.— down. CALL

WM. BRUINEKOOL

R.R. 1 - JORDAN, ONT.
Phone LO 2-5697 Vineland

Representing F. L. Laundry Real Estate Ltd., Beamsville, Ont.

We are specialized in dairy- and fruitfarms throughout the Niagara Peninsula

The Middle Road

At last we were sitting together.

He was an attractive young man with an exceptional gift for music. For several years we had known each other, and I had watched his development with much satisfaction. After finishing high school, he had gone to college. There he had found splendid opportunities to study and enjoy music. His face shone wherever he related his experiences. I liked him and was eagerly watching his achievements.

Yet I had noticed that he shunned me lately. I tried to discover whether something I had done now disturbed and disappointed him. I knew that from my side our friendship was the same as always. So I feared that from his side something must be wrong. Then I heard that he had requested transfer of his church membership to another denomination. I wanted to see him but I had the hardest time of my life to make an appointment.

Now we were finally together.

Immediately I noticed that he was a bit nervous and insecure.

By his first remark he put up a high wall of defense. "Don't think that you will change my mind. Nobody will. I've made my decision."

I surprised him by saying, "Don't think that I will try. However, I believe we've always been good friends. Would you care to tell me why you feel frustrated?"

A few moments of silence followed. Then he began, "Well, I never felt at home in your church. Since I've met my girl friend, I came to the conclusion that I should join another church and make a new start."

He told me the whole story and for a long time I listened without saying a word. Finally I asked him, "Don't you believe that you have already disappointed your girl friend?"

I could see that he didn't take kindly to that remark. Ignoring his reaction I continued, "Like every girl, your friend wants to look up to you. She expects a boy friend with conviction, a MAN who will give her guidance and support. You've failed to provide that. Now together you agreed to join another church which in your opinion is not so strict. You think you have solved your problem nicely by finding a middle road."

"But she doesn't want to join our church," he retorted, "and as I said I never felt at home in your church."

"Very well possible," I replied. "There are others like yourself. There are even people who don't feel at home in their own home, simply because you fail to realize that in order to feel at home, you have to contribute to that home. You have to give yourself and become an integral and important part of that home. The same holds for the church. Did you ever contribute something — not money, but yourself — to our church?"

"How could I?" he said in self-defense.

"Look," I tried to explain, "God has given you musical talent. But remember, God is more musical than you are. Much more! To you He has given something of that which He possesses perfectly. Now God is watching you, humanly speaking, to see what you are going to do with that talent. You know, He could have given you something else instead. Moreover, now He has brought you also into contact with your girl friend. Again, and even more intensely, so to speak, He is watching you, since He had not brought your girl friend into our church like He did you. It is as if God was saying, 'Let's see what he will do now with his musical talent and with his girl friend and with his church!' Did you ever consider these things before you asked for a transfer of your membership?"

"But couldn't I do the same thing in my new church?" he asked, still trying to justify himself.

"Possibly so. But your actions do not indicate you will. In fact the first thing you did was to run away from our church, which means running away from your responsibilities. Naturally, you told your friend what our church was like. Did you present this to her as a high challenge which came to you and in which you want her to share? Or did you talk about your church and your faith as a set of taboos? Listen my boy, I am not going to talk you into our church again, I only want you to see the tremendous challenge, which is yours and which has become even more challenging since you met your girl friend. I want you to see that the Lord is watching you to see what you are doing with the possibilities He gave you, just as He is watching me and all the other members of our church."

I don't know whether he still wants his membership transferred. At least I didn't ask him. We shook hands and without saying it in words, we resolved that we should help one another to live as faithful servants of the Lord, Who gives us talents and opportunities not for our but for His own sake.

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

THE GOLDEN TEMPLE
By Avin Harry Johnston - 216 pages. Published by Zondervan Pubishing Co., Grand Rapids, Mich.

To write a novel that gives a true and realistic picture of some event in History takes a great deal of research and study. This is especially true, if not more so, of a novel based on Biblical History. Yet this is what Avin Harry Johnston has done. He has written three book-length novels, each with a Biblical background. The first of these, **The Man of Cyrene** was published in 1961. He spent three years in preparation for his second novel, **The Third Cross**, and an equal amount of work went into his latest one, **The Golden Temple.** It is this one that I would like to tell you something about. The story takes place at the time Solomon ordered the magnificent Temple to be built for the Lord at Jerusalem.

To build a house for the Lord — what a major building project it was! In the treasury were more than one hundred thousand talents of silver, besides great bars of gold, large quantities of precious stones and talents of incense and perfume that could be exchanged for gold and silver, or be used in the Temple itself. Men of ability and knowledge had been interviewed. Others had explored the land and surrounding countries for materials that could be used. Kings of other nations offered their help. Seventy thousand men were needed to cut stone in the quarries; thirty thousand to cut and trim trees in the Lebanon mountains, and bring them to Jerusalem. Craftsmen, stone masons, and wood carvers, eighty thousand men. Three thousand overseers were engaged to supervise the work. Each had his assigned place and specific duty.

It was a gigantic work being carried out by men who received no pay, only the bare necessities of life, who were gone from their homes for weeks at a time, working with their hands from sunrise to sunset. But they did it gladly, inspired by the knowledge that they were helping build the most wonderful temple in the world, to honor and glorify Jehovah, the great God of heaven and earth. That made their work easy and pleasant.

Shobek the builder, who lived in Jerusalem, was filled with pride and elation because he had been chosen as chief builder of the beautiful Temple King Solomon was preparing to erect. From now on he would be known as the King's Builder. His father had been builder for David, and Shobek greatly desired that his only son Ethan would follow in the footsteps of his father and grandfather. But Ethan was a student of ancient scrolls and had no interest in hammers, sledges and mortar. A clash came between the strong wills of the father and son, with the result that Ethan was sent to Ezion-Geber, to a distant relative who commanded one of Solomon's ships with their loads and crews for a year in order to see new lands and learn how other men lived — in short, to get to know the world. If after an honest try of a year he still wished to go back to the study of the scrolls Shobek would not stop him.

Ethan's quest took him to faraway lands and lasted much longer than one year. His constant companion and protector was a goodnatured giant named Godar. Many an experience they had together, fights with robbers and thieves, sand and dust storms on land as well as violent storms at sea.

Soon after the beginning of the quest Ethan met Anne and her crafty, evil dishonest father Goreb. Often, and at the most unusual times, their paths crossed. Anna was not the usual type that traveled with caravans, of that Ethan was sure. He found himself wishing to see more of her, to find out why her father always acted as he did. Constant was Ethan's desire to figure out the meaning of life and his experiences and always the answer eluded him. He even lost all faith in Jehovah, the God of his fathers, and wondered if other gods did not answer the prayers of their followers as well.

For a time Ethan worked in the mountains of Lebanon, cutting cedars for the wood of the Temple. More than thirty thousand men were set aside for this work, to rotate, one month in the mountains, two at home. According to Solomon's decree no hammers were to be heard in the building of the Temple, no sound might be heard while it was being built. Every column, every stone must be cut and formed to fit perfectly into its place without noise or disorder.

Several times in his wanderings Ethan and Godar met an old prophet. Always he warned the people that punishment was bound to come if they turned to false gods. The first time they met he said to Ethan, as he turned away into the darkness, "Beware, I tell you, of women who worship false gods." Ethan remembered these words and had occasion later to ponder them. It was the old prophet who bound up Ethan's sprained ankle at the cave on the hillside near Megiddo, and started him on the pathway that led him back to God. He finally met the answer to his research in the Temple when he realized that Israel's God is a God of love who must be served in faith and trust with all the heart.

This interesting story, of which I have given you but a glimpse, is the latest choice of the Young Calvinist Readers Club.

Mrs. C. Witt.

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

Solutions July and August Problems

No. 70 (Easter) 1. PQ3-4. thr. 2. N-QB7 mate. Nice variations.

No. 71 (Position) 1. Q-K7 ch, RxQ; 2. N-KB6 mate. Very easy.

No. 72 (Visscher) 1. R-K6. This is the only possible key-move.

No. 73 (Position) 1. B-B8 dis ch, B-R4; 2. QxB ch, PxQ; 3. R-R6 mate.

No. 74 (Loyd) I wonder how you liked this one. The struggle between the white Queen and the black Bishop is very interesting.

1. Q-KB1!, P-N6; 2. N-N6 ch, PxN; 3. Q-R3 mate.
1. —, P-R3; 2. Q-QN1, P-N3; 3. QxB mate.
1. —, B-N7; 2. Q-QN1 etc.
1. —, B-B6 or Q5; 2. Q-Q3 etc.
1. —, B-K4 or KB3; 2. Q-KB5 etc.

No. 75 (Filippo) Did you discover the wheel made by the black Knight?

1. B-B3, thr. 2. R-K4 mate.
1. —, N-B2 (Queen powerless); 2. B-Q6 mate.
1. —, N-K2 (Bishop powerless); 2. B-N7 mate.
1. —, N-B3 (Bishop powerless); 2. R-N5 amte.
1. —, N-B5; 2. PxN mate.
1. —, N-B6 (Rook powerless); 2. N-Q3 mate.
1. —, N-N5 (Rook powerless); 2. QxP mate.

ADVICE

Do not forget to check your own solutions carefully with these official ones. Mistakes in the notation often make people loose points. Later on letters come in with questions as "Why did I get 2 points instead of 4?" Is it not better to find out yourself what you did wrong?

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

A CHRISTIAN INTERPRETATION OF THE NEWS

by Dr. P. G. Schrotenboer

(II)

Everyone knows there is a great difference between the policies of the press in democratic countries and those of the 'captive nations'. We need not spend words convincing people in the western hemisphere that the free press is a boon and a press that is bound helps keep society in bondage. Both to liberate and to bind the pen is mightier than the sword.

In a free society with its free press Christianity can speak. But in this free land Christians depend largely for their information of the doings of mankind upon news media which are built upon the principles of a free secular press. Should the Christian be content with the best which this press has to offer? Or should he establish a press which employs a distinctively Christian interpretation of the news? Why is the secular press unsatisfactory? Let us look at one of the best and most read news magazines.

Time Magazine recently celebrated (in May 1963) its 40th anniversary. It recalled in the anniversary number the editorial policy it embarked upon in 1923. Then it had announced to the public that it would set forth judgments along with facts. It would keep busy people informed of the rush of passing events. The first issue said: "The editors recognize that complete neutrality on public questions and important news is probably as undesirable as it is impossible." The editors promised that they would clearly indicate the side they believed to have the stronger position. The magazine, along with the news, tell what the news meant. The anniversary issue of 40 years later declared: "**Time** believes more than ever that in a world where facts and figures have multiplied beyond the limit of man's imagination and comprehension, the journalist's most likely responsibility is to separate true from false, probable from unlikely, new from old, advocate evidence from pitchman's plea, meaning from noise, show from substance." Time clearly recognizes that the press must take on the burden of evaluating and interpreting as well as reporting the news.

I think we may conclude that the press, in its coverage and interpreting of the news, has the task both to inform and to guide, to tell and to pass judgment. The Christian now has the task to determine whether the information and the guidance the press gives is correct. Do the papers tell what the news really mean? Is the press giving right guidance?

In making preparations for this paper last spring I sent away to the Library Research Service of the Encyclopedia Britannica. From them, after a number of weeks, I received a long bibliography on the press in a free society. I also wrote to the editors of the Christian daily in the Netherlands, **Trouw** and the Dutch Christian weekly **De Spiegel.** In response I received a mimeographed report of the society of Christian Journalists held three years ago. The title of the report is called "The light shineth in the darkness." Perhaps it will soon be made public.

The Chairman of the society, Mr. J. C. Troostheide boldly said some time ago that the Christian journalist is the only one who can truly shed light in the world. Christ is the light and the Christian is a candle. He must work so that the Good News shines through his work and the joy of the happy message reverberates into every human heart.

We may ask: But what light does the Christian journalist have to let shine upon the stream of onrushing events? Can he explain things better than others? Can he tell us the meaning of the recent test-ban treaty? Is there any direct connection between the skirmishes in Laos and Viet Nam and the gospel of Jesus Christ? Can it keep us up to date when history is on the hop?

The Reformed Ecumenical Synod of last August struggled with a question put to it by one of the member churches. It was this: does the church have a missionary task only toward the spiritual distress of individual believers or must she, in addition, also proclaim the witness of the gospel in the moral, social and political confusion of our times? There you have it: does the gospel of redemption have a message for the social and political areas of life? The Christian who has sensed the full impact of the power of the Word of God to direct man's entire life will say 'yes', and proceed to let this light of the gospel shine. Troostheid said that editors should struggle with the question how they can make the light penetrating as deeply as possible in speaking the message of God to every person of every place and time. He realizes full well that to be a Christian journalist is quite different from being a Christian preacher. But both must bear Christian testimony.

I believe that we may assume that we have a task as Christians to be informed, to know what is going on in this our Father's world. A task to know the news and the meaning of the news. That we have a task to form truly Christian opinions and judgments about the events of the day. It would be much easier for us to do this if we had the guidance of more Christian journalists, but the task will not leave. We must be aware of the prevailing principles underlying the current reporting and evaluating of the news. We must know what the light of Scipture indicates as to the principles we should apply in order to discern the times and direct our lives in accordance with the will of God.

This task cannot be left to the institutional church and its weekly magazines. The church has full time work in proclaiming the gospel. The Christian journalist must take the light which the Scripture gives and illumine the world by means of the printed page by bringing Christian principles to bear directly upon the surge of daily events. To a formulation of these Christian principles we shall next turn our attention.

SILVER DOLLAR QUESTIONS

Although we have a darling little boy, he, nevertheless, puts us on the spot once in a while.

The other day a friend of mine came to pay me a visit. We had not seen each other for a long time. She has many fine qualities, but lacks love for children. Knowing this I did not talk too much about our offspring. In fact I purposely did not pay much attention to him.

At the dinner table my boy was sitting opposite my friend. I had arranged it so in order to avoid that she would be compelled to pay attention to him. It so happens that my friend has pitch black curly hair and beautiful white teeth.

It surprised me that our little Pimmy was exceptionally quiet. However, he seemed much impressed by our guest, because for the longest time he stared at her. I tried to direct his attention to his food, but a moment later I saw him again looking at my friend. When I told him to finish his dinner, he looked up at me and pointing to my friend, he asked: "Mommy, was her mother a negro?"

What would you have said in this situation?

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 2

Mark 1:1-15

THE KING OF KINGS BEGINS HIS GREAT TASK

BACKGROUND NOTES

"Mark is the Gospel for youth: it is so brief, so vivid, so stirring, so strong," says Dr. Charles R. Erdman in the foreword of his explanation of this Gospel. Apparently he wants to characterize the book of Mark. The fact that he, an emeritus professor himself, dedicated his book to his wife, proves that he did not want to suggest that only the young should read Mark.

The Gospel of Mark has the drive of Peter's preaching combined with the modesty of John Mark, the servant of the apostles, though at one time he was accused of desertion by Paul. (See Outline 1)

In making your essay with the help of the Bible and this outline you should locate your materials around a centre or focus. Without such a centre or focus the essay has no purpose or life. A mere discussion of biblical data and facts often prove to be a useless activity. Then central theme not only of this topic, but of the whole book of Mark, is given by Mark himself in the opening verse: The beginning of the gospel of Jesus Christ, the Son of God. Mark wants to tell us about the origin of the good news about Jesus Christ. The Gospel of Mark stresses Jesus' Kingship. (See outline 1) But Mark knows also that the secret of Jesus' Kingship lies in the fact that He is the Son of God, who came to suffer. Hence our title: the King of Kings begins His great task. Mark stresses that Jesus in His suffering and death always remains the **royal** servant. The people of Rome must be told of this King Who saves His people and Who is so different from other Emperors, yet so royal while Divine.

THE OUTLINE

1. vs. 2-8. **Jesus announced.**
   In some manuscripts the words "the Son of God" are lacking in the first verse. Jehovah's Witnesses might make an issue out of this. But look at vs. 2. The prophecy quoted is found in Malachi 3:1. Yet it is not a literal quotation. In Malachi God Himself announces, "I will send my messenger, and he shall prepare the way before **me**". Mark changes these words into: he shall prepare the way before **thee**. In this way he applies to Christ, what the Old Testament states about God. To Mark, Jesus was God.
   Speaking about manuscripts, not all use the quotation "as it is written in the prophets", some very old ones have "as it is written in Isaiah, the prophet". Yet the quotation of vs. 2 is from Malachi, whereas only vs. 3 is taken from Isaiah, namely ch. 40:3. It is hard to assume that Mark did not know that ves. 2 was a quotation from Malachi. Would you suggest that vs. 2 serves to give a subject to the voice of vs. 3?
   In Malachi the Lord comes to judgment and in Isaiah 40 He comes for the deliverance of His people. How are these prophecies related to the work of Christ, the King?
   A King needs an introduction. John the Baptist announces (introduces) Christ. He told the people about God, (the Jews, vs. 5) that they needed repentance and the remission of sin. True repentance is followed by the sacrament, sign and seal of God's forgiveness.
   How is John's appearance in harmony with his message (vs. 6)? Which strong expressions does John use to indicate that he is only the messenger of the King of kings (ss. 7 and 8)?
   What would be the difference between being baptized with water or with the Holy Spirit? Would it be an absolute difference or a gradual one? Do you think that the latter expression refers to Acts 2, the day of Pentecost?

2. vs. 9-11. **Jesus is baptized.**
   Here Mark deals with Jesus. Jesus comes and is baptized. Nothing is said about his birth or the thirty years he spent in Nazareth. The story of a king begins with his accession to the throne. Mark wants to speak about Christ's anointment, which took place at the time of His baptism.
   In his baptism Jesus took our sins upon Him; He was one of us, sin excepted, now He has made himself to be sin for us. (See also 2 Cor. 5:21) In this way He fulfills all righteousness (Matt. 3:15). When we were batized, we received the promise that our sins would be taken away or had been taken away, Christ in His baptism took our sins upon Him to be "the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." (John 1:29)
   In vs. 10 you find the first "straightway" or "immediately", which is used 13 times in the first two chapters and more than 40 times in this gospel. Why?
   Vs. 10 mentions that Jesus was anointed with the Holy Spirit and vs. 11 how He was ordained of God the Father to be our chief Prophet, our High Priest and our eternal King. (See Lord's Day 12 Heid. Cat.) Why was God so pleased that Jesus offered himself for baptism?

3. vs. 12, 13. **Jesus is tempted.**
   In Lev. 16 you read about the one goat which is killed and the other which is sent into the wilderness. The first one was for the Lord, the latter for Azazel (Lev. 16:8), which is a better translation of "for the scapegoat". The scapegoat did not escape at all, but became a prey of the devil (Azazel) who dwells in the desert. There he is at home. Why?
   How does Jesus take the place of both goats?
   Jesus was with the wild beasts — He was not devoured by them, nor was He scared of them. Does it remind you of Gen. 1:28, "have dominion . . . over every living thing . . ." Does it show royalty? Divine or human royalty or both?
   "And the angels ministered unto them": Paradise lost — Paradise regained. Details as mentioned in Matt. 4:1-11 are again omitted by Mark. Why?

4. vs. 14, 15. **Jesus begins to preach.**
   This is what Mark has wanted to tell us from the beginning. Hence the hurry. Why was John put in prison and why does not Mark tell us the reason for his arrest?
   Jesus preaches the good news of the kingdom of God. Some manuscripts have an even shorter expression: the good news of God. This is the good news: The time has come for God's kingdom. Jesus announces the realm of God's grace. This is the time of the fulfilment of God's former promises. To share in this new reality it is necessary only to "repent and to believe the gospel". In the preaching of Jesus, God establishes His kingdom and the way to get in and to belong to this Kingdom is the way of faith. In which way did Jesus preaching differ from that of his messenger? In which way is Jesus' message richer?
   Is seeing believing or did the people also in Jesus' days first have to believe in order to see? How does Jesus' preaching reveal Him as the King of kings? Why can faith in the gospel never result in disappointment? Did Jesus answer all questions people might like to ask?

LITERATURE

Alan Cole, The Gospel according to St. Mark, Eerdman Publishing House, Grand Rapids, Mich.
J. A. Alexander, Commentary on the Gospel of Mark, in: Classic Commentary Library, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich.
R. C. H. Lenski, The Interpretation of St. Mark's Gospel, The Wartburg Press, Columbus 15, Ohio.
Charles R. Erdman, The Gospel of Mark. The Westminster Press, Philadelphia, Penna.

Counterpointing Communities

The Shaker Symphony Orchestra of Shaker Heights, Ohio boasts more than a dozen parent-child combinations among its 50-plus members — and approximately half the orchestra personnel are housewives and working women.

Like most "community orchestras", its membership is composed largely of amateur musicians. In fact, only 12 per cent of America's 55,000 community orchestra musicians are professionals, according to the American Symphony Orchestra League.

Community orchestras are increasing steadily and have doubled in total during the past decade. Plans are underway now for the formation of new orchestras in many communities. In Fostoria, two severe winter storms did not discourage citizens, in spite of having to cancel the first "organizational" meeting twice.

Other community orchestras — the Cincinnati Civic Orchestra and the Hudson Valley (N.Y.) Symphony Orchestra, as examples — are conducting vigorous campaigns to increase membership.

Though sizes of community orchestras vary widely, the enthusiasm and desire to make music is the same wherever amateur musicians organize. In many communities, these amateur groups are the only source of "live" music for the local citizenry.

Little Falls, N.Y. (population 9,500) has a symphony orchestra of 70 amateur musicians that enjoys a fine state-wide reputation.

In Bluefield, W. Va. members of the community orchestra travel as much as 140 miles for a rehearsel often arriving home at a wee hour.

The Waverly, Ia. community orchestra draws musicians from the surrounding countryside and from communities 100 miles away.

The American Music Conference reports that one-third of the community orchestras are located in cities of 50,000 population or less and 10 per cent are in cities of less than 10,000.

The make-up of community orchestras is quite similar; their musicians come from all walks of business and social lives. It is not unusual for a bank president to play second fiddle to a school teacher, or for a brass section to consist of a mechanic, housewife and chemist. Social and business differences give way quickly to the task at hand — harmony.

Also characteristic of these groups is the realization of the importance of encouraging youngsters, primarily by providing opportunities for them to develop symphonically.

A major factor in the growth and futures of community orchestras is the increased instrumental music instruction in public and private schools — and the educators' endorsements of music study that has obviously accompanied it. Since 1947 school-age musicians have increased 30 per cent from 2,500,000 to more than 10,000,000, according to AMC. One consultant says, "Many of these young musicians will be reaching musical maturity soon and will be forcing the creation of new organized outlets for their serious music".

An important outgrowth of youngsters' expanding enthusiasm for school music has been the formation of more than 200 youth symphony orchestras, similar to the examples described previously. These groups draw from the musicians of a number of high schools in a given area, some having no more than three or four members from any single school. In many educators' opinions these groups will be the most important training ground for serious amateur music in the future.

Another important source is America's 250 college and university symphony orchestras. Many college musicians play in community orchestras even before they graduate.

America's total symphony orchestra structure is actually pyramid-shaped. Students from the estimated 15,000 junior high and high school orchestras provide the talent for the 250 college and 200 youth symphony groups.

Thus, the amateur musician forms the base of this structure, even though the major groups are almost entirely made up of professionals.

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad:

I am a lonely gentleman, 30 yrs. old and live in Mid-Western Ontario and would like to correspond or hear from any young lady between 25 and 30 years old, in the same district of Southern Ontario.

I am a member of the Chr. Ref. Church. I am interested in all kinds of sports.

I promise to answer everyone who writes me in Dutch or English. A snapshot would be appreciated.

"Lonesome thirtier"

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(5)

Setting his bag beside the smoking lamp on the table, Doctor Smalling went to Annie and gently disengaged the clutching arms. "Here, here, now," he scolded impassively, "You just go into the other room and rest." His glance roamed quickly about the room and fell on Jansie's expressionless face. "Maybe you'd better help me," he told her in a low tone. "The father isn't going to be any good, either."

Jansie smiled bleakly. "I'll get them both out of here and come back and help. I won't get all wrought up," she agreed in a cold voice.

When the three had left the room, the doctor looked at the woman, and knew that she was in a bad way. There was no doubt of it.

Then, for a moment, as he looked about the cold, dim, dirty little room, he knew an unreasoning dread, but shaking himself into a better frame of mind, he took off his coat and rolled up the gartered sleeves of his clean white shirt.

"I'll have to have warm water," he told the girl when she came back. "And tell R. P. he'd better help." Then as she turned toward the door, he added dryly, "And tell him to scrub his hands — with soap!"

In the hours that followed, he had no more time to consider his surroundings. The roar of the wind outside, the quiet comings and goings of the hunchbacked girl, the occasional yelp from a somewhat subdued Willie, all seemed to mingle into a confused background for the desperate battle that was being waged in an unreal world.

The child was born at two o'clock of the bitter Christmas morning. It was a girl. Doctor Smalling gave it into the brown hands across from him with only the most necessary attention.

"Take her to the fire," he said and his eyes were watching the figure on the bed. "She seems strong enough."

Jansie took the strangely scrawny, naked little being into her long hands, and stood for a moment looking down at her.

The doctor glanced up from his work at the bed. "Tend to her Jansie," he said sharply. "Get a move on you, girl!"

Jansie looked at him with bemused dark eyes, her face piteous. "She's perfect, Doctor," she said slowly, "Her little body is perfect!"

With the "strong enough" baby out of the way, the fight went on. But even as he fought, the doctor knew its hopelessness. The odds were too long for death. He knew, by now, some of the circumstances of her coming, and he knew, too, that death had already marked her for his own long before she had begun the walk that was to end here in this humble place.

It was four o'clock when at last the doctor came out of the bedroom. He stood in the doorway, the curtain held back in his hand, and his face was drawn with the losing battle of the night.

Jansie was sitting by the fire, the baby, wrapped in a torn scrap of old blanket, in her lap. Her eyes were looking into the depths of the stove, but one long hand gently stroked the faded folds of the blanket. Willie lay asleep in the corner by the stove, and Joe was sprawled across the floor at Jansie's feet. Annie dozed by the kitchen table, her face puffy with tears.

Footsteps behind him in the bedroom told the doctor that R. P. and the husband were coming, bringing the lamp, and he moved on into the kitchen.

At the sound of his steps, Annie roused. "How is she, Doctor?" she asked plaintively. "How is the poor thing?"

The doctor shook his head, and R. P., his arm around the bowed shoulders of the husband, spoke from the doorway. "She's gone, Annie."

Annie sighed loudly. "Poor thing!" she said respectfully. "God rest her soul."

Jansie did not look up.

Doctor Smalling stood for a moment, his brows drawn down in thought, then turned to the husband. "I can't tell you how sorry I am," he said simply, and thought, even as he spoke, how terribly young the boy seemed to be. He wondered briefly about the history of this strange marriage so sadly ended. "Can we help you make some arrangements for taking care of the baby, and —"

The young husband shook his head in miserable puzzlement. "I've no place to take the baby," he said slowly, as if trying to learn some strange lesson, "And no money to — to —"

The doctor cleared his threat, "Don't worry about money, son. I guess there are enough people to chip in a little to see that she is buried properly. But now, the baby is another matter." He turned to Annie. "Could you keep her for a few days, Annie, just till we can get a place for her to stay?"

At this words, Jansie's head jerked up and her dark eyes blazed at him with such fury that the doctor was startled. "Don't you dare take my baby away!" she said hoarsely. "She's mine! I'm going to keep her."

Doctor Smalling glanced at the young husband and moved uncomfortably. "Now, Jansie," he said soothingly, "You can't take care of a tiny baby."

"She's mine!" Jansie clutched the bundle to her thin breast. "She's mine."

Annie smiled comfortably and reaching over, tucked the blanket more securely about the tiny form. "She's a mighty sweet little baby, Doc," she told him, "And if her poor paw is willing, we'd like to keep her and give her a home."

Doctor Smalling was somewhat reassured by Annie's placid tone, but his face was troubled. "He mustn't decide now," he told them. "He is too dazed with grief. Only time will show him whether or not he wants to let you have her to bring up. We'll talk about it again, soon."

R. P. looked pityingly at the numb young face across the room, and glanced toward the bedroom door. "Well, Doc, and you too, son," his voice was important. "If you decide to leave her here, we'll treat the poor little thing like she was our own."

Annie bent her bulk above the little form in Jansie's lap, and glanced up at Jim Young. "What do you want to name the little thing, Mister?" she asked gently, "She ought to have a name, surely."

"Rose," he answered and his voice quavered and broke. "Name her Rose."

Annie smiled. "She was born on Christmas morning, bless her little heart!"

And at her words, the strange, wild night was past, and morning lay about them.

"She was born on Christmas morning," Annie went on, while her eyes were coaxing the young father to notice his child. "Name her for her poor mother and name her for the day. Call her Christmas Rose!"

Jansie said nothing, but her eyes were deep as she brooded above the sleeping form of the baby.

But day followed slow day in the house and smithy. Rose Young was buried and the flowers on her grave, put there by pitying neighbors, had long since withered, and still Jim Young drifted, like some broken thing, detached and courteous. He lived off the Sanders' poverty with complete indifference, taking no interest whatsoever in his child.

Jansie watched him with quick anxious eyes.

It was only after a casual meeting with Doctor Smalling that he roused to any action at all.

"Doc Smallings says I have to get out," he told R. P. one day as he was desultorily helping the old man in the smithy, "Got to get a higher drier climate. Lungs."

Jansie, who had been working in the kitchen at the top of the steps, came to the open door, to ask, before R. P. could answer, "What you going to do with the baby?"

Jim Young looked listlessly up at the dark face peering through the dimness of the smithy. "You can have her, Jansie," he said simply. "I can't take care of her."

"To keep?" demanded Jansie, mercilessly.

Jim Young's thin lips twisted in a tired smile. "Yes, to keep, for always. Call her Sanders. The Youngs are about gone, and she ought to have folks."

It was only then that Jansie allowed herself a belated pity. "I'm sorry you have to be sick," she said slowly, as the import of his words got through her absorption in gaining the child. "It's hard, I reckon."

Jim Young glanced at her. "Don't worry too much about me, Jansie," he said coolly, "You've got the kid."

Within a day or so, he was gone.

(To be continued.)

Christian School Teachers Problem

(Continued from page 6)

way and who are now teaching in our schools are aware of this, and we sincerely hope that when the ARSS is going to help them in this handicap that all our school boards will enable them to attend to the courses.

We don't know how many able teachers are now serving in the public schools. If anyone does it for the sole purpose of getting the certificate, please consider seriously to come back next year, get your certificate through service in our own schools, if they let you teach in a public school now, they will also let you later, supposing you were told you need to get one.

Our people through paying reasonable salaries should make it possible for many to come back. Nobody who himself does not sacrifice as much for our Christian schol as a teacher does, has a right to criticize him or her. On the other hand our teachers should realize that many a Christian is prevented from making as much money as some others do with similar skills and training. The teachers are not alone in this predicament.

There is a task for all. We hope that in the future there will be a surplus of well qualified Christian school teachers, so that we may see them go into the Public schools with their faith and their Christian teachers training, but we are not in such a healthy position now.

We need all the available manpower for our own children, the schools are growing by leaps and bounds, soon we will have several schools with more than ten teachers, this year we will have some 150 teachers, while only ten years ago there was a handful.

For all of Ontario it is good to see that our high schools are developing, when Hamilton Christian High starts its grade 13 next year the way will be opened for many an aspirant teacher to take at least grade 13 in a Christian High school. Then, when other schools do like Bowmanville, and now Toronto with having grades 9 to 12 in the near future, we will most likely be able to start our own Christian Teachers College within the next ten years, and this college will be attended by students from our various high schools.

Young people, young men, there is a field wide open for you, Christian education is on the move, move on with it, in the fear of the Lord which is the beginning of wisdom and if you will make it your life's career to teach that fear to our children your rewards will be great and beyond compare. Our schools and our children count on you.

New Castle, Ont.

Dirk Brinkman

P.S. Young people who desire to become a Christian School Teacher but who are unable to finance the study, may write Miss G. Visser, 61 Emerson Street, Hamilton, Ont. for information about the Teacher's Recruitment Fund.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Le Marsh, Iowa, Kand. Chris Spoor, die bedankte voor Orangeville, Ont., Colton, S.D. en Lincoln Center, Iowa.

naar Regina, Sask. Kand. P. W. de Bruyne.

Beroepen

te St. Catharines, Ont., J. H. Piersma te Grand Rapids (Grandville), Mich.

Bedankt

voor Granum, Alta., Rev. O. Holtrop te Parchment, Mich.

TORONTO II

De kerkeraad heeft de Comm. van Beheer verzocht de mogelijkheid te onderzoeken om uit te zien naar een geschikt bouwterrein of een gebouw waarin kerkdiensten kunnen worden gehouden. Ook deze gemeente groeit en is op weg naar splitsing.

UIT NEDERLAND

Als bijzonderheid dient te worden vermeld dat Kand. A. W. Verhoef uit de Geref. Gemeenten 52 beroepen ontving en dat van Barneveld aannam

De Geref. Gemeenten, die ongeveer 150 plaatselijke gemeenten tellen, hebben ongeveer 20 predikanten. De meeste gemeenten, waarvan sommigen hun eeuwfeest reeds herdacht hebben, hebben nog nooit een predikant gehad.

DS. JOH. C. DE WAAL OVERLEDEN

Op 18 september j.l. is ten huize van Ds. W. F. Laman te Hamilton, Ont., waar hij logeerde, plotseling overleden Ds. Joh. C. de Waal, predikant bij de Christelijke Gereformeerde Kerk te Klundert, Nederland.

Ds. de Waal was één van de afgevaardigden van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland naar de Gereformeerde Oecumenische Synode, die onlangs in Grand Rapids, Mich. bijeen geweest is. In ons nummer van 23 augustus drukten wij een foto af van de Nederlandse gedelegeerden, waarop Ds. de Waal eveneens voorkomt.

Ds. de Waal is in Canada geen onbekende. In 1961 werd hij te Klundert bevestigd, doch voordien diende hij de Old Christian Reformed Church in Vineland/Smithville, Ont.

Ds. de Waal, die 54 jaar is geworden, was weduwnaar en heeft een getrouwde dochter in Nederland. Bovendien heeft hij een zoon die juist dit jaar kandidaat geworden is voor predikant bij de Christian Reformed Church en een beroep naar de Christian Reformed Church te Fort Lauderdale, Florida, heeft aangenomen.

Het plotseling heengaan van deze predikant, van wie men nog zoveel verwachtingen koesterde, heeft grote verslagenheid teweeg gebracht.

Eerste Druk van Barth's Römerbrief Opnieuw Uitgegeven

door Andy Velthoen

Het oorspronkelijke manuscript van Karl Barth's Commentaar op de Brief aan de Romeinen is opnieuw uitgegeven. Deze commentaar heeft aan het eind van de eerste wereldoorlog veel opzien in de theologische wereld verwerkt, bracht Barth een ereprofessoraat en maakte hem voor de volgende 40 jaar een centrale figuur in de theologische wereld. Het boek dat hem plotseling zo beroemd maakte, is jarenlang uit de handel geweest, en voor verzamelaars van eerste drukken was het reeds vele jaren een zeer dure zeldzaamheid. Wel verscheen in 1922 een geheel herziene uitgave, die intussen vele malen werd herdrukt. Het oorspronkelijke manuscript wordt nu uitgegeven bij de Evangelische Verlags Zeitungs-Verlag, de EVZ-Verlag, te Bazel.

Karl Barth had nooit durven dromen dat de commentaar die hij in de eerste wereldoorlog op de brief aan de Romeinen schreef, hem beroemd zou maken. Toen hij het werk eindelijk had voltooid, had hij de grootste moeite om er een uitgever voor te vinden. Het manscript zwalkte van de ene uitgever naar de andere, en telkens wanneer het manuscript langer dan een maand of twee weg was, hoopte Ds. Barth, die toen predikant was in Safenwil, dat hij nu eindelijk succes zou hebben. Maar drie, vier keer ging het mis. Een beleefd briefje vertelde dat de uitgeverij het een interessant boek vond, maar dat het te betwijfelen was of zij wel de geschikte uitgeversfirma was voor een dergelijke theologisch gerichte uitgave . . . Zij zagen er dan ook héús geen brood in.

Eindelijk vond de dorpspredikant Barth een vriend in Bern bereid tot financiële steun, en samen vonden zij een uitgever bereid de commentaar uit te geven. Schoorvoetend stemde de uitgever toe 1000 exemplaren te doen drukken.

Toen de eerste 300 exemplaren waren verkocht en gelezen, begonnen de reakties binnen te komen. In kerkbladen en theologische vakbladen stroomde het van protesten en instemmingen. Men begreep dat Ds. Barth een nieuwe deur voor de theologie had open gestoten. Binnen enige dagen waren de overige 700 exemplaren ook de deur uit. De theologische pers, die intussen zich met gretigheid op Karl Barth had geworpen, gonsde jaren later nog van Barth's Römerbrief. Maar de eerste druk werd nooit ongewijzigd herdrukt, en de prijzen voor oude exemplaren bij de antiquariaten liepen erg op.

Nu is er dan eindelijk een heruitgave gekomen.

Barth, die naar men zich wellicht herinnert twee jaren geleden als hoogleraar met emeritaat is gegaan, schrijft zelf een voorwoord tot de uitgave. Hij zegt o.m.: Het was werkelijk deze eerste uitgave van de Römerbrief, die mij destijds de weg opende — zij het aanvankelijk slechts in de vorm van een ereprofessoraat — naar de academische hemel, waaruit ik intussen nu dan genadig weer ben ontslagen."

DE ANTI-BRITSE RELLEN IN DJAKARTA

Foto boven: Vergenoegd kijken oproerlingen naar de brand in het Britse ambassade-gebouw in Djakarta. Links nog enige resten van de ambassadeurs-auto, welke een dag eerder in brand is gestoken.

Foto onder: Terwijl dikke rookwolken opstijgen uit de Britse ambassade, wordt door enige opruiers op de voorgrond de Indonesische vlag gehesen.

Economic Roundup

by Drs. J. P. Verseveldt

Hat in hand, Mr. Walter Gordon, Minister of Finance, went down to Washington early in August to ask for exemption of Canadian securities from the new 15% U.S. Investment Tax. This trip must have been a bitter pill for Mr. Gordon who is so anti-foreign investment. His own proposals contained in the Federal budget to discourage the purchase of Canadian securities by foreigners had to be withdrawn because of widespread criticism. Now he had to ask for exemption from the new U.S. Tax so that U.S. residents would still be able to purchase Canadian securities. This dilemma may be the explanation why the Minister of Finance only partly succeeded. The U.S. government will exempt new Canadian bond issues from the tax but it will be maintained on existing bonds and stocks.

The reason for the Canadian request is our balance of payments position. Canada is heavily dependent on foreign investors' help in financing the Canadian economy. The new tax has made this more difficult and consequently very few Canadian bonds have been sold to U.S. investors since July. In other words, the inflow of U.S. dollars into Canada has sharply diminished and as a result Canada lost $221,000,000 in foreign exchange reserves during July and August bringing them down to $2,470 million.

Fortunately, Canadian exports in the first seven months of this years were up 7½% over last year while imports were down .1%. This leaves a surplus of exports over imports of $138,000,000 as compared with an import surplus of $132,000,000 in the same period last year. This dramatic movement in our balance of trade amounting to $270,000,000 of course helps our balance of payments position. Exports are being helped by the devaluation in 1962 making Canadian prices more competitive in world markets. Imports on the other hand, have declined as they have become more expensive, giving Canadian manufacturers a better chance to compete in the domestic market.

The loss in foreign reserves is quite serious and, if continued, may lead to a new austerity program or, if checked, to a new foreign exchange crisis and further devaluation of the dollar. Schools and churches considering borrowing money in the United States would be well-advised to keep this possibility in mind. The present exchange rate is not at all secure.

In the meanwhile, interest rates in Canada are going up as financing that normally would have been done in the U.S. is now forced into the Canadian capital market. The Bank of Canada is bringing more money into circulation to catch this rise in interest rates and to make funds available for the borrowing needs of government and business. As a result we may have further inflation (rising prices!).

Despite election promises to balance the budget, the Liberal Government is busy developing programs for spending more money, increasing the inflationary forces. The minority position of the government of course makes it difficult to pursue unpopular policies which would, however, benefit Canada in the long run. There were reports that the Government has shelved the Glassco Report, although this has been hotly denied since. As one knows, the Glassco Royal Commission was instituted by the Diefenbaker administration to look into government operations and to propose measures to improve efficiency and to cut down costs of the government machine. The civil servants of course, did not like the investigations and the resulting report which, if fully implemented, could have meant savings of up to a few hundred million dollars per annum. It has also been anounced that the government is planning a new war memorial in Ottawa at a cost of over one million dollars. It would seem that the number of war memorials already present in the capital is quite sufficient.

The new Municipal Loan Fund, designed to assist municipalities in carrying out schemes that normally no investor would want to put his money into, could become a grandiose hand-out scheme. The government has indeed admitted that it is a "make-work" project.

The dangerous economic implications of the proposed Canada Pension Plan are widely discussed. The pension plan proposed by the Province of Quebec is much sounder from an economic point of view but its drawback is that the prospective fund will have to be invested in the province itself and this may not make for the best investment opportunities. Investment policy should not be dictated by political considerations.

A flagrant example of what can go wrong when governments start to meddle in the investment field is Quebec's new General Investment Corporation, started last spring to assist business in Quebec and to keep industry French-Canadian owned. The company has already gotten off the right track. The first investments were in an ailing machine tool business, a pulp mill and a pressed board manufacturer. In the last two cases funds were advanced for expansion, despite the fact that there already is overcapacity in Canada in these two fields. It has already been suggested that the two companies buy their machinery from the machine tool manufacturer now owned by General Investment Corporation. As governments cannot afford failures the next step may be an obligation either directly or by threat for Quebec companies to buy part of their requirements from the two companies involved.

Voor de Farmers

Nu het hooi in de barn en het graan in de schuur is, en dus de grootste drukte voor de farmers achter de rug, hebben de meesten onzer iets meer tijd voor andere zaken, en zo heb ik gisteravond nog eens even weer nagegaan, wat in het afgelopen jaar ten beste werd gegeven in "Calvinist Contact", het bekende blad, hetwelk in korte jaren een blad is geworden, dat we niet graag weer zouden missen; eigenlijk zou ik geneigd zijn te zeggen, dat we niet meer kúnnen missen.

Ik bepaalde mij bij het nalezen hoofdzakelijk bij de rubriek "Voor de farmers". Hoofdzakelijk, dus niet uitsluitend.

Het viel mij op dat iedereen de zaken bezag door eigen bril, jong en oud. Laten we, om het eens te worden met de jeugd, maar aannemen dat we nodig een nieuwe bril moeten hebben, omdat de oude welke we uit Holland meenamen, niet past hier in ons nieuwe vaderland.

Dit ben ik met die jonge broeder eens, dat we (om het met mijn eigen woorden te zeggen) niet moeten trachten een Hollands eilandje in de Canadese zee te zijn, dat we dus gezamenlijk hebben op te trekken in een Canadese Christian Farmers Association, onder de banier van onze Koning, die gezegd heeft: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Let wel: "Ook op aarde," zodat er voor neutraliteit geen plaats is.

Inderdaad zijn wij ouderen vaak geneigd in onze oude sleur voort te gaan en jammer genoeg, mede doordat we de taal des lands niet goed machtig zijn, ons te isoleren in eigen kleine kringetje, door te farmen zoals we dat vroeger gewend waren en verder toeschouwers te zijn van wat om ons heen gebeurt. Voelen we wel steeds onze roeping?

En nu durf ik beweren dat het niet steeds oude mannetjes zijn die zich zo terug trekken. Zien we de gevaren niet meer?

Zowel oud als jong zijn geneigd in uitersten te vallen, waardoor de gulden middenweg vaak uit het oog verloren wordt. Ik hoop dat oud en jong het eens zijn met die jonge broeder, dat we, in afhankelijkheid van onze God, hier een roeping hebben; dat Hij het is die onze woonplaats hier bepaalde en die van ons getrouwheid eist op alle terrein des levens.

Br. Weima schreef dat we hier veel moeten leren, wat zeer terecht is. Maar evengoed is waar, dat ook de farmers in Holland veel moeten leren.

Toch willen we onze oude bril zonder meer niet laten vernielen, vóór we een nieuwe hebben die beter is, zulks ter voorkoming dat we het spoor wel eens helemaal kwijt konden raken.

Inderdaad zijn hier veel zaken anders dan toen wij in Holland waren, maar ook daar is sedertdien veel veranderd.

Wie getracht heeft een beetje bij te blijven, weet heel goed, dat veel van wat een halve eeuw geleden werd geleerd nog goed is, echter met dien verstande, dat het aanvulling behoeft. Zo kenden we een halve eeuw geleden, wat de elementen betreft welke voor plantengroei nodig zijn, er ongeveer tien, terwijl men nu nog steeds al die elementen als zodanig kent, doch aangevuld met ongeveer een even groot aantal. De meest noodzakelijke zijn nog dezelfde als destijds.

Wat veevoeding betreft, waarop ik D.V. nog eens terug hoop te komen, tenzij een meer deskundige dit van mij wil overnemen, hebben de dieren nog steeds eiwit, vet en zetmeelachtige stoffen nodig, plus mineralen enz. Ook hier ontdekten ze dat dit niet alles was. Maar wie durft beweren dat we nu wel alles weten? Daarom tracht bij te blijven! Omdat ik hier nog eens een artikeltje aan hoop te wijden, ga ik daar nu niet verder op in.

Als we dit alles voor ogen houden, kunnen jong en oud naast elkaar optrekken, zelfs elkaar aanvullen en is er plaats voor beide in de christelijke Farmers Association; is er voor beide nog wel iets, zo niet veel, te leren.

Van de erfelijkheids-theorie van 60 jaar geleden is geen spaan meer over, en al ontdekte monnik Mendel reeds in 1866 dat, wat de wetenschap beredeneerde en veronderstelde, niet met de werkelijkheid overeenkwam, toch werd veertig jaar later nog steeds aan die oude theorie vastgehouden en pas na de dood van Mendel hebben geleerden de z.g. Mendelwetten onderzocht en hem de eer gegeven die hem toekwam. Ik denk dat het nu ongeveer vijftig jaar geleden is, dat, wat die monnik had ontdekt, algemeen aanvaard werd. Ik vrees echter dat veel veehouders en zelfs die de naam fokkers dragen, de erfelijkheidsleer niet onder de knie hebben, waardoor ze de mogelijkheden missen om ook daarin de grootheid van de Schepper te zien, terwijl ze natuurlijk door die onkunde fouten maken op hun bedrijf.

'k Ben blij dat verschillenden in het afgelopen jaar iets ten beste hebben gegeven in Calv. Contact en hoop dat dit in de toekomst niet minder zal worden, doch daarnaast lijkt het mij zeer gewenst dat ook op onze vergaderingen sprekers optreden, waardoor men ook gelegenheid krijgt tot het stellen van vragen en om van gedachten te wisselen.

Ik noemde enkele onderwerpen, doch er zijn natuurlijk meerdere, waarmee we ons nuttig bezig kunnen houden. Dat we ons als Christian Farmers Association ook niet onbetuigd moeten laten voor de toekomst wat betreft het uitoefenen van invloed bij de Regering, zullen we wel met elkaar eens zijn.

Laat ieder medewerken aan de uitbouw onzer organisatie.

Laten besturen plaatselijk en provinciaal doen wat hun hand vindt om te doen.

We lazen in C.C. van 23 augustus een en ander betreffende het rapport van Dr. Verplanke, waar met vette letters boven stond: "Wij laten Canadese broeders niet in de kou staan". Mag ik U, wie ge ook zijt, vragen: "Gaan we zelf niet vaak in de kou staan?"

Voelen we wel, dat we een dure roeping hebben, nl. om op alle terrein des levens te zoeken de eer van onze God en 's naasten welzijn? Als we in bovengenoemd artikel lezen, dat de mens van zijn verantwoordelijkheid zich minder bewust wordt en zijn vertrouwen in de helpende hand Gods verliest, wat alleen kan worden gestuit in de weg van persoonlijke bekering, komt de vraag naar voren: "Hoe staat het met U en met mij? Trachten we ook hun, die in de kou bleven staan op het gevaar te wijzen?

Old Farmer

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

OUD ADRES

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.